พระชิต จิตจิตฺโต

พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

พระผู้มีจิตตั้งมั่น

วัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว
จังหวัดเพชรบูรณ์

“

ท่านชิตเป็นคนเพชรบุรี
เป็นพระวัดป่าบ้านตาด
บวชแล้วก็มาอยู่กับเรา
ออกจากเราก็ไปอยู่น้ำหนาว
ให้ท่านไปดูแลงาน
ที่ก่อสร้างด่านน้ำหนาวแทนเรา
ท่านทำดีอยู่
ทุกอย่างทำด้วยความเคารพ
ถ้าว่าหลวงตาสั่งแล้ว
เอาใหญ่เลยนะ
เพราะท่านเคารพเรามาก
...ท่านกลัวเรามาก
...เอาจริงเอาจังมาก

”

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน
๒๒ มิถุนายน ๒๕๕๐

พระอาจารย์ชิต ธิตจิตฺโต
พระผู้มีจิตตั้งมั่น

ที่ระลึกในงานประชุมเพลิง
วันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐
ณ เมรุชั่วคราว วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม
อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

ผลานมิว ปกฺกานํ นิจฺจํ ปตนโต ภยํ
เอวํ ชาตาน มจฺจานํ นิจฺจํ มรณโต ภยํ

ผลไม้สุกแล้ว ก็หวั่นแต่จะร่วงหล่นไป
ตลอดเวลาฉันใด
สัตว์ทั้งหลายเกิดมาแล้ว ก็หวั่นแต่จะตายอยู่
ตลอดเวลาฉันนั้น

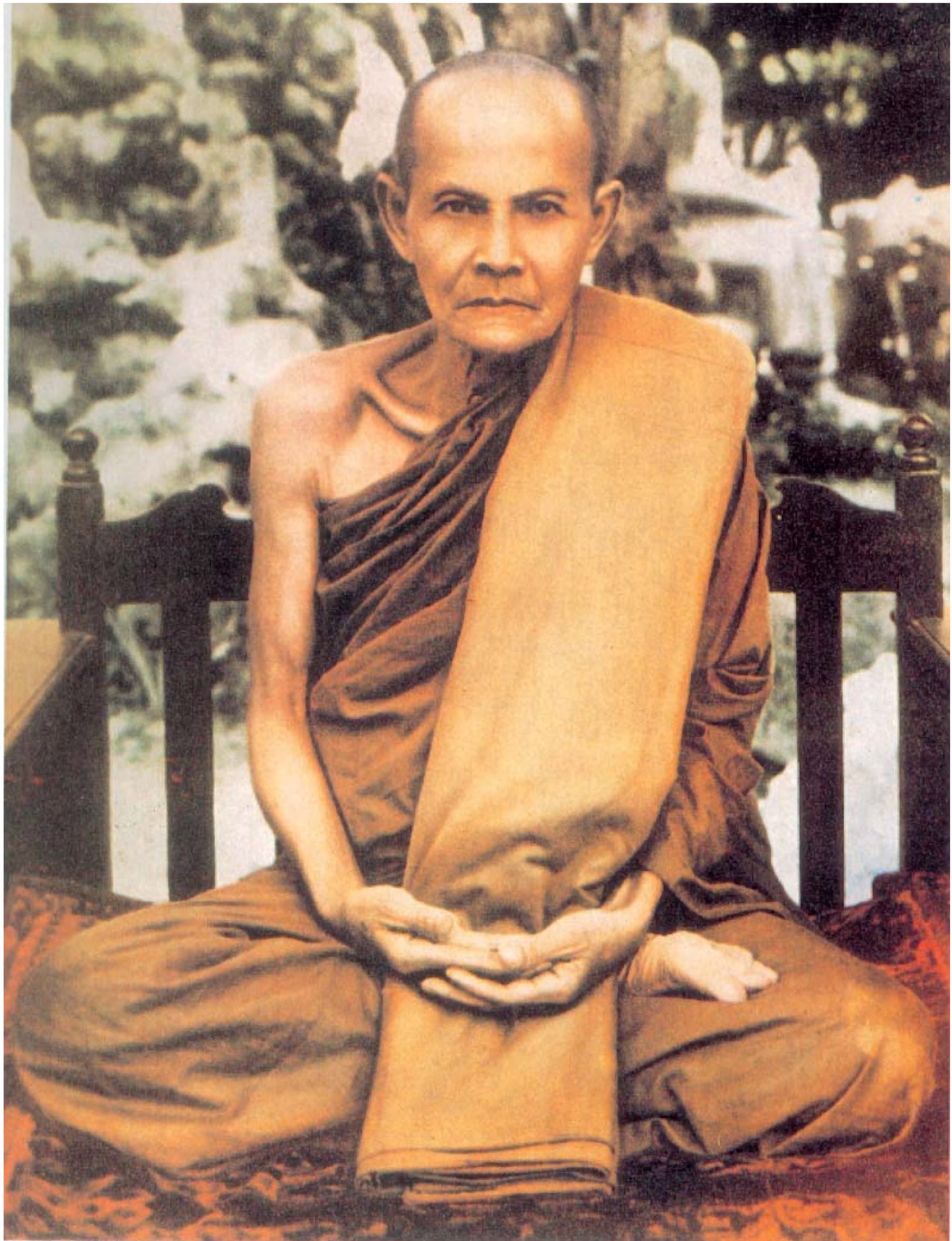
(พุทธพจน์)

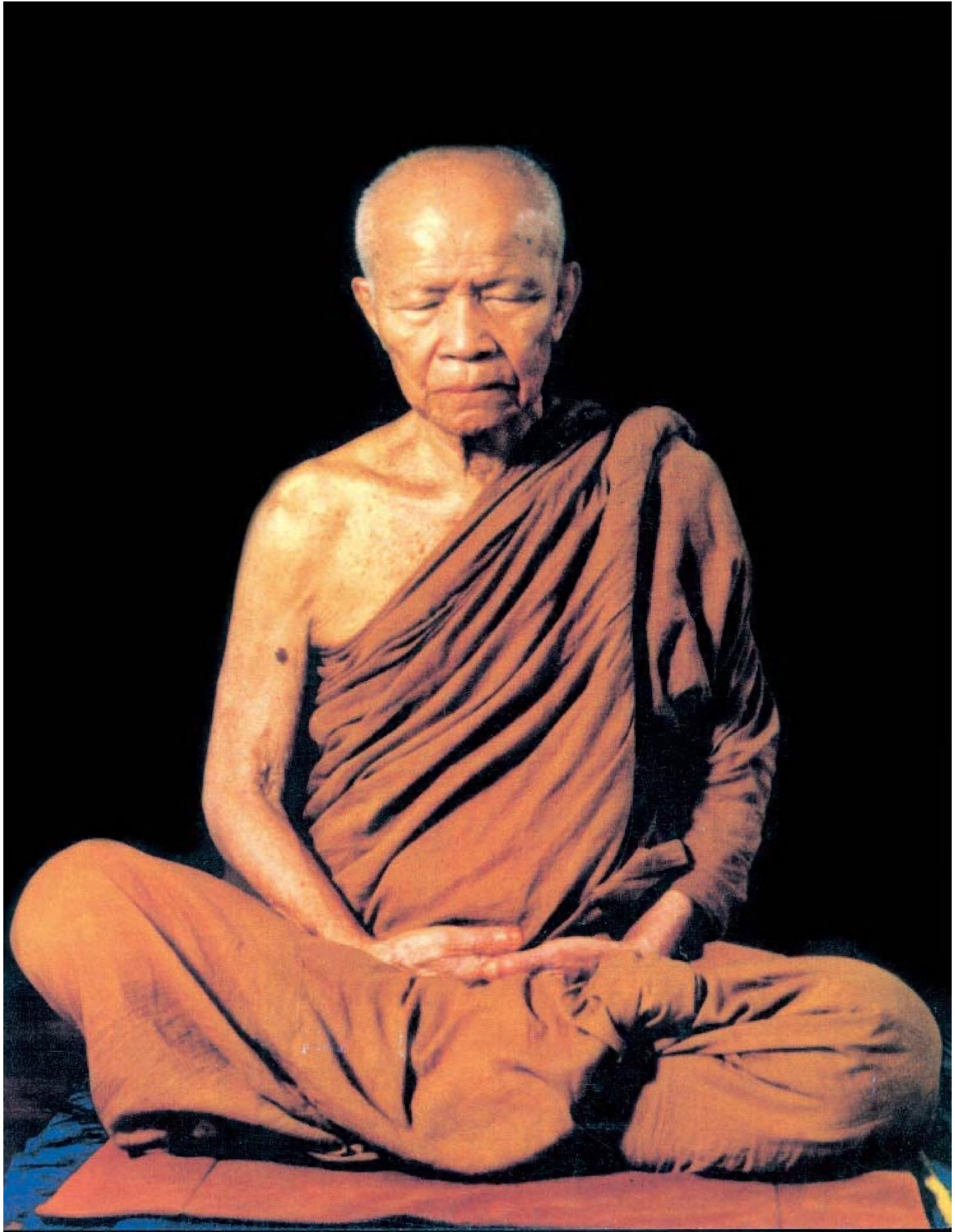
พระประธานวัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์

หลวงปู่เสาร์ กนฺตสีโล

หลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท

จิตจิตฺโต “พระผู้มีจิตตั้งมั่น”
นาม “ชิต” กายชีวันดับสมสงฆ์
อยู่หรือตาย จิตหมาย ปลดปลง
เดินตามรอยองค์..พ่อแม่ครูอาจารย์

“ธ. ภูผาสูง”

ความนำ

สิ่งที่ควรเข้าใจก่อนอ่าน

"อยากทำหนังสือให้ท่าน คิดถึงท่าน เห็นใจท่านนะ สงสารท่านตอนประสบอุบัติเหตุ"

นี้เป็นคำพูดของโยมคนหนึ่งในคณะทำงานของเรารำพึงรำพันถึง **พระอาจารย์ชิต ริตจิตฺโต ที่มรณภาพด้วยอุบัติเหตุ**

อย่างน้อยก็ให้ได้ทราบว่ามีกลุ่มคนที่รัก เคารพ คิดถึง ห่วงใยท่านอยู่

ผู้เขียนฟังแล้วก็สะอึกในใจเช่นกัน เพราะคำนั้นเป็นคำพูดออกมาจากก้นบึ้งของหัวใจ โดยที่ผู้เขียนไม่ทราบว่าจะได้ทำหนังสือถวายท่านเป็นธรรมบรรณาการในวันประชุมเพลิง

จนกระทั่งหลังวันรดน้ำศพหนึ่งวันได้รับคำสั่งจาก***พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสฺสโก*** ว่า..

"ทางคณะสงฆ์ในนามศิษย์ของพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว เห็นพ้องกันว่า **ควรจัดทำหนังสือถวายท่านให้สมกับที่ท่านตั้งใจมั่นประพฤติปฏิบัติและสนองงานองค์หลวงตามาโดยตลอด... สรุปด้วยคำว่าพระป่าไม่ทิ้งกัน.. มีอะไรถึงกันหมด"**

หนังสือ ***"พระอาจารย์ชิต ริตจิตฺโต พระผู้มีจิตตั้งมั่น"*** นี้จึงเกิดขึ้นเพื่อเป็นธรรมบรรณาการเนื่องในงานประชุมเพลิงศพของท่านในวันที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ณ วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี โดยมีองค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน มาเป็นประธาน

พระอาจารย์ชิต เป็นศิษย์ใต้ร่มธรรมของ***พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว*** ผู้มีจิตมุ่งมั่นสู่แดนแห่งความหลุดพ้นรูปหนึ่ง ที่ทุกคนต่างรู้จักท่านเป็นอย่างดี ท่านมีผลงานเป็นที่ประจักษ์หลายอย่าง

ท่านเป็นผู้มีความตั้งใจสนองงานของครูบาอาจารย์ทุ่มเททั้งกำลังกายกำลังใจกำลังความคิด ไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า ไม่ว่าจะเป็นการดำเนินการช่วยเหลือกิจการเกี่ยวกับโครงการช่วยชาติ และสุดท้ายโครงการวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน....ที่ท่านเดินทางไปดูแลและประสบอุบัติเหตุ..จนถึงชีวิต

นับว่า..ท่านได้กระทำงานสนองพ่อแม่ครูบาอาจารย์..จนลมหายใจสุดท้าย

หลวงตาได้กล่าวถึงพระอาจารย์ชิตในหลายวาระว่า

"ท่านชิตอยู่ที่น้ำหนาว เพชรบูรณ์ ....บ้านท่านอยู่เพชรบุรี

ท่านเป็นพระวัดป่าบ้านตาด อยู่นี่ตั้งสิบกว่าปี..แล้วไปอยู่น้ำหนาว... สร้างวัดที่นั่น เราซื้อที่ให้เป็นพัน ๆ ไร่ ซื้อบริเวณนั้นให้หมด ซื้อเป็นป่าสงวนไว้เป็นต้นน้ำลำธารไปจังหวัดเลย เราซื้อครอบไว้หมดเลย แล้วก็ให้ทหารมาช่วยรักษา ประชาชนจะไม่ได้รุกล้ำเข้าไป กว้างนะ ดูเป็นพัน ๆ เป็นหมื่น ๆ ไร่

เรากว้านซื้อไว้หมดเพื่อประโยชน์แก่สาธารณชน ไปทำที่ไหนเรามีแต่ทำประโยชน์ให้โลกทั้งนั้น คือเราไม่ได้คิดเพื่อตัวเอง ตื่นขึ้นมาพับคิดปั๊บนี้เพื่อโลกทั้งนั้น ๆ ที่จะให้เพื่อเราไม่มี

..เราไปอนุเคราะห์ที่ด่านหล่มสัก เพชรบูรณ์ จึงให้ท่านชิตดูแลทางนั้น ...ลูกศิษย์มากก็ดีอย่างหนึ่ง เวลาจำเป็นที่ไหนมอบให้คนนั้นทำแทน..

...น้ำท่วมเพชรบุรี ท่านชิตอยู่ที่น้ำหนาว ท่านเป็นคนเพชรบุรี แต่เป็นพระวัดนี้ เราเลยสั่งให้ท่านชิตไปจัดการโดยด่วน ของมีจำนวนเท่าไร เอาทุ่มลงไปเลย บอกว่า เอา ทุ่มเลย ถึงไหนถึงกัน..

และหลวงตาได้กล่าวย้ำว่า

"...ถ้าเป็นคำสั่งหลวงตาแล้วท่านชิตจะทำทันที..

...เวลานี้ท่านชิตประสบอุบัติเหตุตายแล้ว ให้เก็บศพไว้ที่สวนแสงธรรมก่อน...ให้ปรึกษาท่านสุดใจ..ทางสวนแสงธรรมให้คุณชายปั๋มดูแล"

คำพูดที่หลวงตากล่าวถึงข้างต้นเป็นเครื่องยืนยันถึงประโยคพยายามที่ท่านน้อมรับใช้หลวงตาเหนือเกล้าเหนือกระหม่อมเรื่อยมา

บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแห่งชีวิตท่าน หนังสือเล่มนี้จึงเป็นกระจกเงาสะท้อนภาพให้พวกเราได้ระลึกถึงพระอาจารย์ชิตผู้วายชนน์

อย่างน้อยประวัติชีวิตบทหนึ่ง ได้จบลงในเพศพรหมจรรย์ ถูกกล่าวขานจารึกไว้ใน***วงศ์กรรมสายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต***

ที่มี***องค์พระหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน*** เป็นประธานในยุคปัจจุบัน

หากข้อเขียนผิดพลาดประการใด ขอท่านผู้รู้ทั้งหลายโปรดเมตตาให้อภัย..อโหสิกรรมด้วยเทอญ ฯ

"ธ. ภูผาสูง"

๒๖ มิถุนายน ๒๕๕๐

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) ปฐมอาจารย์ของพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

[redacted]

สารบัญ

สารบัญ

พระชิต จิตจิตฺโต

พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต เจ้าอาวาสวัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์

คนเมืองเพชร

พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต ท่านเกิดในตระกูล ***"งามชม"*** มีชื่อเล่นว่า ***"เปี๊ยก"***

เวลาท่านกลับบ้านเกิดชาวบ้านถิ่นแถบนั้นจะเรียกท่านว่า **"พระอาจารย์เปียก"** (สำเนียงทางเพชรบุรี)

มีส่วนสูงประมาณ ๑.๖๘ เซนติเมตร ผิวดำแดง มีแผลเป็นที่นิ้วมือซ้าย

ท่านเกิดที่บ้านสมอดาน ตำบลหนองพลับ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันพุธที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕ ปีมะโรง แรม ๑๑ ค่ำ เดือน ๑๒

ท่านเป็นบุตรของนายสด และนางส่าน งามชม มีอาชีพทำนา ฐานะค่อนข้างยากจน

ท่านเป็นบุตรคนที่ ๕ ในพี่น้อง ๘ คน คือ

๑. นายประเสริฐ งามชม

๒. นายเชิบ งามชม

๓. นายทวีทรัพย์ งามชม

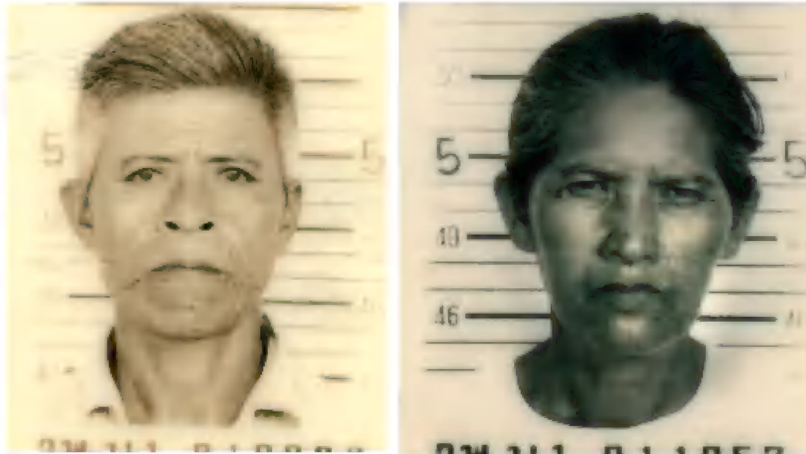
๔. นางเชือน เคตุวัน

๕. พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

๖. นางวิเชียร ศรีทับทิม

๗. นางสาวบุญช่วย งามชม

๘. นางสาวสงวน งามชม

นายสด และ นางส่าน งามชม บิดามารดาของพระอาจารย์ชิต

นิสัยของท่านในสมัยเป็นฆราวาสแบ่งออกเป็นสองภาค คือ

...ด้านหนึ่งเป็นคนร่าเริง มีเพื่อนฝูงมาก มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ทำอะไรทำเร็ว ชอบความสนุกสนาน ชอบการร้องเพลงเป็นชีวิตจิตใจ

อีกด้านหนึ่งเป็นคนเกเร ใจร้อน นักเลง ไม่ฟังใคร ชอบทะเลาะกับพี่น้อง ชอบเที่ยวเตร็ดเตร่ กินเหล้า เล่นการพนัน ไม่ค่อยรับผิดชอบในหน้าที่การงานเท่าไหร่

บางทีมองเหมือนจะดีแต่ก็ไม่ดี เหมือนจะชั่วเสียแต่ก็ไม่ชั่วเสีย

คือ อยู่ระหว่างบาประหว่างบุญ เหมือนคำที่ว่า ***ทุกข์อยู่ในระหว่างแห่งสุข และสุขนั้นก็อยู่ในระหว่างแห่งทุกข์ ชีวิตท่านในสมัยนั้นก็ตกอยู่ในสภาวะเช่นนี้***

ชีวิตแบบนี้ถ้าคบกับคนดีและถูกแนะนำในทางที่ดีก็จะดียิ่งขึ้น แต่ถ้าคบกับคนชั่วก็จะชั่วเสียหายมากขึ้นเช่นกัน

ยามใดไปช่วยพ่อแม่ทำไร่นาเลี้ยงวัวควาย ท่านจะร้องเพลงลูกทุ่งลั่นทุ่งนา มีความปรารถนาว่าสักวันหนึ่งจะต้องเป็นนักร้องที่โด่งดังมีคนรู้จักให้ได้

ด้วยความที่ท่านเป็นเด็กที่หลงเสน่ห์ในมนต์เพลงลูกทุ่งอย่างฝังลึก และด้วยความเป็นเด็กบ้านนอกยากจน ท่านจึงแสวงหาอุปกรณ์ตามมีตามได้มาทำเครื่องดนตรีประกอบการเล่นตามประสาเด็ก เช่น กาละมัง ถ้วยโถโอชามที่

แตกใช้ไม่ได้เอามาเคาะเป็นจังหวะดนตรีแล้วพาเพื่อนฝูงขับร้องกันอย่างสนุกสนาน จนบางทีชาวบ้านและพ่อแม่รำคาญกันเลย

ท่านได้เป็นนักร้องเสียงดีประจำหมู่บ้านโดยอัตโนมัติ มีงานรื่นเริงอะไร มีงานประกวดร้องเพลงที่ไหน ท่านจะขึ้นไปสั่นลูกคอร้องเพลงเสมอ แล้วท่านก็ยินดีพอใจเมื่อมีใครปรบมือให้...แล้วโค้งรับ..ขอบคุณ

ท่านเล่าย้ำว่า ***"ไม่ได้เงินไม่เป็นไรขอให้ได้ร้อง....ก็พอใจแล้ว"***

ท่านพูดถึงตรงนี้ท่านจะหัวเราะทุกที..นี่คือกิริยาประจำนิสัยของท่านเรื่อยมา

ท่านเล่าต่อว่า.. "พ่อเป็นคนบ้านบ่อหวาย แม่เป็นคนบ้านนาขลู่ ซึ่งอยู่ห่างไกลกันประมาณ ๕ - ๖ กม. พ่อไปทำงานรับจ้างที่บ้านสมอดาน ซึ่งอยู่ระหว่างกลางของสองหมู่บ้านดังกล่าว

พ่อแม่ได้พบรักกัน ณ หมู่บ้านสมอดานนี้เอง

ตากับยายจึงได้ย้ายมาอยู่ที่บ้านสมอดาน

พระอาจารย์ชิตเล่าอย่างภูมิอกภูมิใจว่า

"ตาบวชจนสิ้นอายุขัย... เราจะเจริญรอยตามตา..

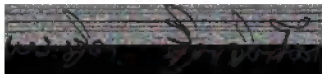
วาดชีวิตไว้ว่า จะตายคาผ้าเหลือง"

(..แต่น่าเสียดาย ..ที่ท่านอายุสั้นไม่อายุยืนเหมือนตา ..โลกก็อนิจจัง วต สังขารา อย่างนี้หล่ะ ..ไม่ได้อย่างใจหวังเสมอมาและเสมอไปยกเว้นที่ผู้หลุดพ้นเพียงเท่านั้น..ผู้เขียน)

ท่านเล่าต่อไปอีกว่า ...

"...ชีวิตในวัยเด็ก เป็นเด็กที่ซุกซนเอาการ แต่เรียนดี จะสอบได้ที่อันดับต้น ๆ ของชั้นอยู่ตลอด

ในวัยเด็กนั้นมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เฉียดตายจำได้ไม่ลืม คือได้ไปเล่นน้ำกับเพื่อนๆ ตัวเองเป็นเด็กและชอบเล่นน้ำลึก จนเกือบจมน้ำ แต่มีเพื่อนรุ่นพี่ช่วยไว้ได้ทัน จึงจำบุญคุณเพื่อนในครั้งนั้นได้ไม่เคยลืม

พระอาจารย์ชิตสมัยวัยหนุ่มแรกรุ่น

...สมัยเป็นเด็กเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนตำบลหนองพลับ (อินทรจิตบำรุง) อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ จบชั้นประถมปีที่ ๔ อายุ ๑๑ ปี

อายุ ๑๒ - ๑๓ ปี ช่วยพ่อแม่รับจ้างทำงาน เลี้ยงวัว เลี้ยงเป็ด เก็บหอยไปตามประสาเด็กรุ่นในวัยเดียวกันในขณะนั้น

จนกระทั่งอายุ ๑๔ ปี ได้ไปรับจ้างทำนาอยู่กับยายหม่อน คำหอมเพื่อแรกกับข้าว ๒๕ ถัง/ปี เป็นค่าแรง

อยู่กับยายหม่อน ๑ ปี ก็ย้ายมารับจ้างทำนากับนายหน คำหอม อีกเกือบ ๒ ปี ได้ค่าจ้างเป็นข้าว ๓๐ ถัง/ปี

อายุ ๑๗ ปี การหาอยู่หากินที่บ้านสมอดาน เพชรบุรี ฝืดเคืองจึงย้ายไปอยู่ที่บ้านเนินพยอม ตำบลไร่เก่า อำเภอเขาสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

อายุ ๑๘ ปี ท่านไปรับจ้างออกเรือประมง อาศัยอยู่ในเรือ ล่องหาปลาในทะเล ไม่เคยส่งข่าวหรือบอกข่าวใคร ทำงานอยู่เป็นเวลา ๑ ปีเศษ โดยไม่มีใครรู้ว่าอยู่ที่ใด จนครอบครัวพี่น้องคิดว่า ***"เสียชีวิตไปแล้ว"***

อายุ ๑๙ ปี ได้กลับมาอยู่บ้านเกิดที่เพชรบุรี และด้วยความรักดนตรีและเสียงเพลงจึงได้ชักชวนหมู่เพื่อนร่วมก่อตั้งวงดนตรีด้วยกัน ประกอบด้วย

นายชิด งามชม (พระอาจารย์ชิต)
นายลอม เกตุกล่ำ
นายบุญชอบ แคล้วคลาด
นายบุญเลิศ ไทรงาม
นายแย้ม กลิ่นนิรันดร์

ตั้งชื่อวง ***"รวมมิตรศิลปิน"*** เพื่อรับเล่นงานดนตรีแถวย่านหมู่บ้านละแวกใกล้เคียงในจังหวัดเพชรบุรี

คนขวามือคือพระอาจารย์ชิต

พระอาจารย์ชิต สมัยเป็นนักร้องใช้ชื่อว่า "รุ่ง เพชรบุรี"

๒ ชีวิตคือละครของ "รุ่ง เพชรบุรี"

พระอาจารย์ชิต ผู้มีชีวิตเหมือนละคร ทุกบททุกตอน ตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้ผู้คนที่อยู่รอบข้างตื่นเต้นและโศกเศร้าเสมอ ท่านเล่าชีวประวัติของท่านที่ผ่านโลก ผ่านสุข ผ่านทุกข์ ผ่านความดีใจเสียใจเศร้าใจ ให้พวกเราได้ฟังเป็นคติว่า

"ชีวิตคนมันก็เป็นอย่างนี้แหล่ะท่านเอ้ย... ล้มลุกคลุกคลานทั้งนั้นแหละไม่ว่าคนหรือสัตว์.." ท่านกล่าวขึ้นด้วยสำนวนที่พวกเราคุ้นหูเมื่อได้สนทนา

"...ในปี ๒๕๑๔ ด้วยความที่พ่อแม่ไม่ชอบให้เป็นนักร้อง แต่ใจเราชอบการร้องเพลงมาก จึงได้ขออนุญาตพ่อแม่โดยบอกว่า "จะไปธุระ" แต่แท้ที่จริงกลับเตลิดหนีไปสมัครเป็นนักร้องใน ***"วงดนตรีของคุณกังวาลไพร ลูกเพชร"*** ร้องเพลงตามงานวัด

ต่อมาได้ไปสมัครเป็นนักร้องในวงดนตรีของ ***"คุณเรียม ดาราน้อย"*** ได้บันทึกแผ่นเสียง ๒ เพลง ใช้ชื่อนักร้องว่า ***"รุ่ง เพชรบุรี"*** เด่นดังด้วยเพลง ***"มีเท่าไรเหมาหมด"***

ชีวิตนักร้องน้องใหม่นามว่า ***"รุ่ง เพชรบุรี"*** ที่ได้อัดแผ่นเสียงเต็มภูมิแห่งความตั้งใจมาตั้งแต่วัยเด็ก นับว่าประสบความสมหวังมิใช่น้อย เป็นที่รู้จักของ

พระอาจารย์ชิต สมัยเป็นนักร้องอัดแผ่นเสียง (ที่ ๒ จากขวา)

คนเมืองเพชรในสมัยนั้น

ท่านก็เป็นปกติชนเหมือนคนทั่วไปเมื่อได้มากยิ่งอยากใหญ่ โดยคิดว่าเงินย่อมหาง่ายเมื่อมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จัก เมื่อมีคนชื่นชอบในเสียงร้องเขาก็ย่อมยอมที่จ่ายในราคาสูง

แต่การเป็นลูกน้องเขาแม้มีชื่อเสียงก็ได้ส่วนแบ่งเพียงน้อยนิด เมื่อเทียบกับแรงงานทางกายใจที่ทุ่มลงไป คือ ผู้ทำมากได้ส่วนแบ่งน้อย ผู้ทำน้อยส่วนแบ่งมาก

คิดอย่างนี้จึงคิดอยากทำอัลบั้มเพลงเป็นของตนเองพยายามเก็บหอมรอมริบรวบรวมเงินทองได้เป็นกอบเป็นกำ

ท่านหวังความโด่งดังรุ่งเรืองทางอาชีพนี้เพิ่มขึ้นอีก โดยที่ท่านลืมคิดไปว่า ***"เมื่อเรามีความหวัง..ความผิดหวังก็รอเราอยู่"***

"โลกที่ระงมด้วยกิเลสนานาประการเป็นอย่างนี้เสมอ กิเลสมักจะเหนือธรรมเพราะผู้คนยินดีและพอใจที่จะอยู่ใต้อุ้งมือแห่งกิเลสเสียเอง มนุษย์จึงยุ่งอีรุงตุงนังและทุกข์ทับถมอยู่เรื่อย ๆ" พระอาจารย์ชิตสมัยเป็นหนุ่มฉกรรจ์ก็

ตกอยู่ในกฎข้อนี้เช่นกัน

เบื้องต้นท่านได้ร้องเพลงบันทึกแผ่นเสียง ๒ ชุด

มีเพลงที่เด่นดังชื่อ ***"ลูกสาวกำนัน"*** และ ***"แม่ศรีจำปา"***

นับว่าเป็นเพลงดังนิยมชมชอบกันในสมัยนั้น

ชีวิตในวงการดนตรีก็เป็นของไม่แน่นอนมีโด่งดังมีดับ เป็นของคู่กัน

ต่อมาอัลบั้มเพลงชุดหลัง ๆ ของท่านไม่ประสบความสำเร็จขาดทุน ทรัพย์สินที่มีก็พลอยหมดไปด้วย

ประกอบกับสถานการณ์บ้านเมืองมีความไม่ปรกติ มีสงครามภายในยุคสงครามเย็น พรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยได้ขยายกำลังติดอาวุธอยู่ทั่วประเทศ รัฐบาลไทยต้องจัดกำลังพลเรือนทหารตำรวจออกปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์(ผกค.) งานร้องเพลงค่อนข้างเงียบเหงา ซบเซา รายได้ตกต่ำ

การไปแสดงตามสถานที่ต่างๆ ไม่ค่อยมีความปลอดภัยนัก

จากคนที่พอมีพอกินก็กลายเป็นคนสิ้นเนื้อประดาตัว

ชีวิตไม่สิ้นจำต้องดิ้นกันต่อไป ท่านจึงหันเหไปจัดรายการวิทยุ เป็นดีเจรายการเพลงลูกทุ่ง

การจัดรายการวิทยุจัดที่สถานีวิทยุกระจายเสียงสวนมิสกวัน ได้รับขนานนามว่า ***"หนุ่มน้อยกางเกงขาบาน"*** เป็นผู้จัดรายการนับว่าโด่งดังพอควร

(ขวา) พระอาจารย์ชิต

พระอาจารย์ชิต สมัยเป็นฆราวาส

และยังรับจ๊อบเป็นโฆษกหน้าเวทีวงดนตรีด้วย เป็นนักร้องด้วย

ท่านเป็นคนพูดเก่ง พูดดี มีลีลาการพูดเชิญชวนและให้ความรู้ความเข้าใจในเนื้อเพลงที่เปิด ผู้ฟังผู้ชมติดใจกันมาก รับโทรศัพท์กันแทบไม่ไหว

ต่อมาได้ขยายการจัดรายการเพิ่มเป็น ๒-๓ แห่งในตอนกลางวัน หลังจากจัดรายการวิทยุแล้วตอนเย็นก็ยังไปร้องเพลง กว่าจะกลับไปบ้านพักก็ดึกดื่น ระยะนั้นต้องทำงานหนักมาก ได้เงินก็มาก แต่รายจ่ายก็มาก ต้องเลี้ยงครอบครัว ตอบแทนคุณพ่อแม่ด้วย

ด้วยความที่เป็นคนใช้จ่ายเก่ง เที่ยวเก่ง ชอบเลี้ยงเพื่อนฝูง เงินทองขาดมือรายรับไม่พอกับรายจ่าย ดื่มเหล้าเมายาเจ้านายจึงไม่ชอบขี้หน้า..ในที่สุดก็ต้องลาออกจากงาน

แล้วต้องแสวงหางานใหม่...

ด้วยความทรนง..แรงใจไฟฝันยังไม่หมด..หวังที่จะก้าวขึ้นสู่ความโด่งดัง..มือถือไมค์ไฟส่องหน้าอีกครั้ง

ในระยะนี้ท่านได้ย้อนกลับไปบ้านที่จากมานานเพื่อเกณฑ์ทหารอีกครั้ง โดยไปพักอยู่กับเพื่อนชื่อ ***“ทวี สายเสียงสด”*** ซึ่งบวชเป็นพระที่วัดสนามพราหมณ์

ท่านได้ปรึกษากับเพื่อนถึงเรื่องการเกณฑ์ทหาร เพราะในสมัยนั้นทางการต้องการทหารเป็นจำนวนมาก ท่านกลัวจับติดใบแดง ไม่อยากไปเป็นทหาร ท่านบอกเพื่อนว่าจะไม่ไปเกณฑ์ทหาร เพื่อนซึ่งบวชพระกล่าวเกลี้ยกล่อมจนท่านยอม ก่อนไปเกณฑ์ทหารท่านกับเพื่อนได้ไปกราบขอพรจาก**พระอาจารย์แสวง**ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดสนามพราหมณ์ในสมัยนั้น

ท่านเจ้าอาวาสบอกว่า **“ทั้งสองคนจะไม่ติดทหารแน่นอน”**

เมื่อไปจับฉลากคัดเลือกปรากฏว่าไม่ติดจริง ๆ ท่านดีใจมากจนออกนอกหน้า กระโดดโลดเต้นจนนายทหารต้องไล่ท่านให้ออกมาข้างนอก

ปีพุทธศักราช ๒๕๑๙ ชีวิตท่านจึงเริ่มต้นจากศูนย์อีกครั้งหนึ่ง

(คนซ้ายมือ) พระอาจารย์ชิต

นางประคองอดีตภรรยาของท่านเล่าว่า....

"...ท่านอาศัยประสบการณ์ ชื่อเสียงเก่า ๆ และด้วยความที่เป็นคนหน้าตาดี ได้ไปร้องเพลงอยู่วงดนตรี ***"เทพพร เพชรอุบล"*** ที่จังหวัดขอนแก่น เป็นนักร้องนำประจำวงโดยใช้ชื่อเดิมว่า ***"รุ่ง เพชรบุรี"*** ได้รับค่าจ้างคืนละ ๒๐๐-๒๕๐ บาท ในสมัยนั้นถือว่าพอเลี้ยงตัวได้ เทียบเงินทุกวันนี้คงประมาณ ๑,๐๐๐-๑,๕๐๐ บาท

วงดนตรีเทพพรในสมัยนั้นเป็นวงใหญ่มีประมาณ ๗๐ คน มีงานประจำไม่ได้ขาด ท่านร้องเพลงอยู่ไม่นานนักก็ได้พบรักกับหางเครื่องสาวหน้าใหม่ที่เพิ่งเข้ามาสมัครชื่อว่า***นางสาวประคอง จรัญวรรณ*** อายุ ๑๙ ปี ดูใจกันอยู่ไม่นาน จึงตกลงปลงใจแต่งงานกัน

ท่านให้พ่อแม่มาสู่ขอและแต่งงานในวันเดียวกันด้วยสินสอด ๓,๐๐๐ บาท ที่บ้านโป่งแดง ตำบลโนนแหลมทอง อำเภอสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์

เมื่อแต่งงานเสร็จแล้วทั้งคู่จึงได้ปรึกษากันว่า จะไปอยู่กับพ่อแม่ที่อำเภอสามร้อยยอด จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ มีที่ดินซึ่งพ่อแม่ซื้อไว้ ๓๗ ไร่ ปลูกสับปะรด ตั้งหน้าตั้งตาทำไร่ทำนาทำสวน อยู่บ้านเรา อดบ้างอิ่มบ้างก็ยังดีกว่าเต้นกินรำกินไปวัน ๆ ไม่ได้มีจุดหมายอะไร อยู่กันได้ปีกว่าก็ได้บุตรเป็นพยานแห่งรัก ๑ คน คือ***เด็กชายประคม งามชม***

พระชิต จิตจิตฺโต

พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต สมัยบวชใหม่ ๆ

บวชเพื่อแม่

...**ในปี ๒๕๒๑** ท่านมีอายุ ๒๖ ปี หลังจากอยู่กับภรรยาได้ลูกมาหนึ่งคน ชีวิตช่วงนี้ลำบากมิใช่น้อย เงินทองหายาก แต่ก็ต้องต่อสู้ต่อไป

แม้ท่านจะเป็นคนเกเรสักเท่าไหร่ แต่จารีตประเพณีท่านยังคงรักษาไว้เสมอ

วันหนึ่งมารดาท่านบอกว่า ***"ชิต..แม่อยากให้ลูกบวชซักพรรษา อายุก็ ๒๕-๒๖ ปีแล้ว ชีวิตคนเป็นของไม่แน่นอน แม่ก็แก่แล้ว อยากเห็นชายผ้าเหลืองลูกบ้าง"*** พอแม่ท่านว่าอย่างนั้น แม้ท่านจะมีลูกน้อย มีภรรยาสาว แต่ท่านก็ไม่ฝืนคำขอร้องของแม่ รีบรับปากแม่ทันทีว่า "จะบวชให้..ในพรรษานี้"

ท่านจึงบอกภรรยาว่า ***"จะบวชเพียง ๑ พรรษา"*** ภรรยาก็ไม่ขัดข้อง ยินดีอนุโมทนาด้วย จึงตกลงกับภรรยาว่า เมื่อท่านบวชแล้ว ให้ภรรยาพาลูกไปอยู่กับพ่อแม่ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ พอออกพรรษาแล้วตอนจะสึกค่อยมาหากัน อยู่ใกล้กันเป็นห่วงเป็นใย อยู่ในผ้าเหลือง มองเห็นหน้าเมียและลูกน้อย ใจไม่สบายเปล่า ๆ ภรรยาก็เป็นอันตกลงตามนั้น

ท่านจึงได้อุปสมบทที่ **"วัดสนามพรหมณ์"** ตำบลท่าราบ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี ในวันที่ ๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๔.๓๕ น. โดยมี

พระครูประสาทสมณคุณ เป็นพระอุปัชฌาย์

พระมหาเอื้อม ชุตินฺธโร เป็นพระกรรมวาจาจารย์

ได้ฉายาว่า **"จิตจิตฺโต"** แปลความหมายว่า **"ผู้มีจิตตั้งมั่น"**

พระชิต จิตจิตฺโต

พระครูประสาทสมณคุณ พระอุปัชฌาย์ของพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต อดีตเจ้าคณะจังหวัดเพชรบุรี (ธรรมยุต)

๒

ที่ ๑ /๒๕๓๓

(ลงลายมือชื่อ-ฉายา)

สังกัดนิกาย ธรรมยุต

๓

สถานะเดิม

ชื่อ นายชิต นามสกุล งามชม

วิทยฐานะ ป.๔ อาชีพ กสิกรรม

บิดา นายสด มารดา นางฉ่าน

สัณฐาน สันทัด สีเนื้อ ดำแดง

ตำหนิ แผลเป็นนิ้วมือซ้าย

เกิดวัน ๔ ฯ๑๒ ค่ำ ปี มะโรง

วันที่ ๑๙ เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๙๕

ตำบล หนองพลับ อำเภอ เมือง

จังหวัด เพชรบุรี

๔

บรรพชา

ชื่อ ฉายา

พระอุปัชฌาย์

บรรพชาเมื่ออายุ ปี ณ วันที่

เดือน พ.ศ.

วัด

ตำบล อำเภอ

จังหวัด

ให้ ณ วันที่ เดือน พ.ศ.

(ลงลายมือชื่อ)

พระอุปัชฌาย์

๕

อุปสมบท

ชื่อ พระภิกษุชิต ฉายา จิตจิตฺโต

พระอุปัชฌาย์ พระครูประสาทสมณคุณ

พระกรรมวาจาจารย์ พระมหาเอื้อม ฐิตินฺธโร

พระอนุสาวนาจารย์ -

อุปสมบทเมื่ออายุ ๒๖ ปี ณ วันที่ ๑

เดือน กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๔.๓๔ น.

วัด สนามพราหมณ์

ตำบล ทวราบ อำเภอ เมือง

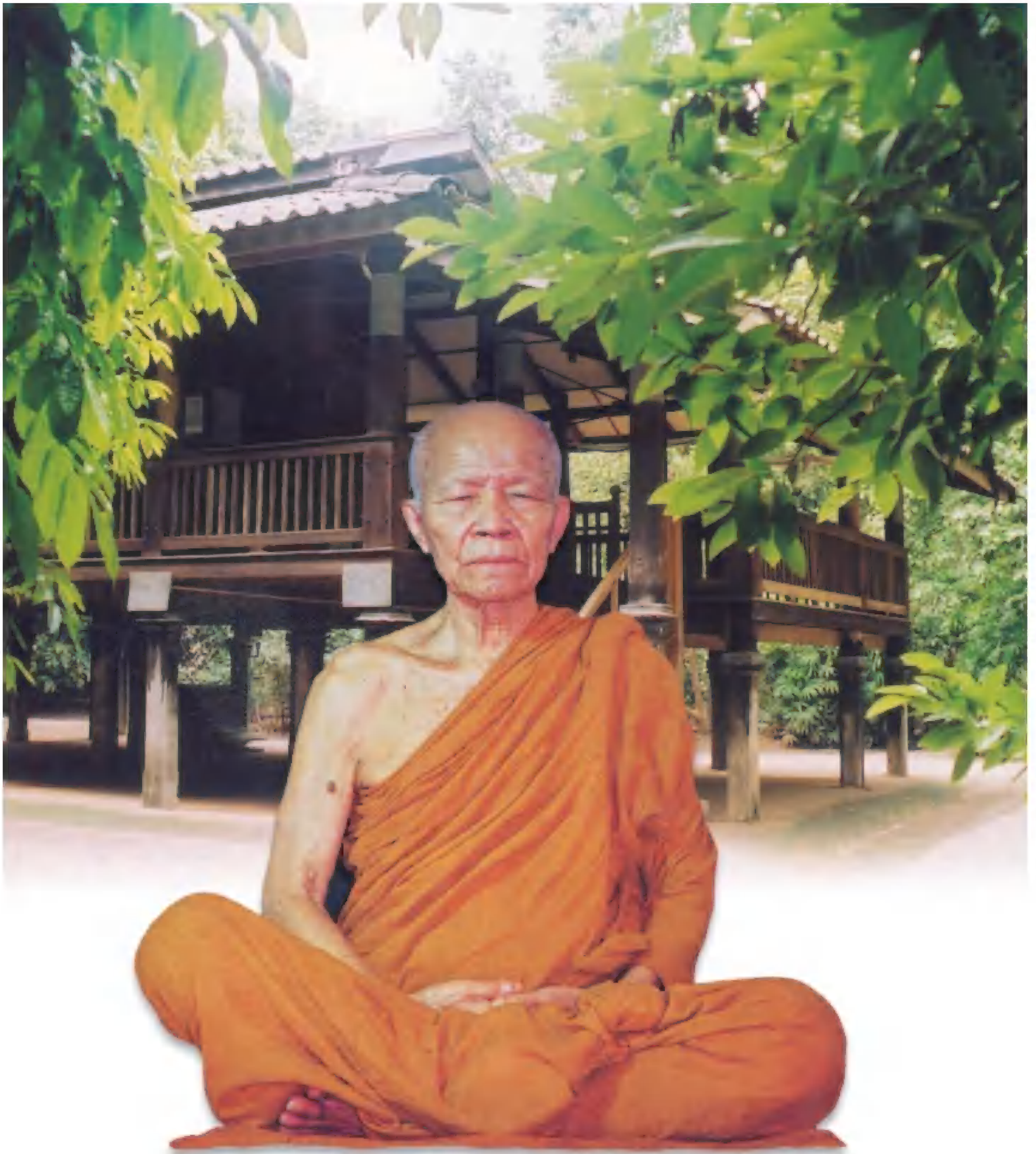
จังหวัด เพชรบุรี

ให้ ณ วันที่ ๒๕ เดือน สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

(ลงลายมือชื่อ)

จ.จ.เพชรบุรี (ธ.) พระอุปัชฌาย์

ใบสุทธิของพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

เพียงเห็นรูปภาพหลวงตามหาบัวก็เลื่อมใส

พระอาจารย์ชิตได้เล่าชีวิตเบื้องต้นแห่งการบวชว่า..

...บวชใหม่ ๆ ท่านได้พบกับ***พระอาจารย์ชนันทร์*** มาจากตระกูล ***"เทพหัสดิน ณ อยุธยา"*** ซึ่งมีแนวปฏิปทาที่น่าเลื่อมใสประทับใจในการประพฤติปฏิบัติ ท่านสวดมนต์เสร็จแล้วนั่งภาวนาจนตลอดรุ่งเช้าเป็นประจำ

ท่านจึงสนใจสอบถามถึงการปฏิบัติจิตตภาวนา

พระอาจารย์ชนันทร์ได้อธิบายหลักการวิธีภาวนาแนว**ปฏิปทาหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต** สอนให้ใช้คำบริกรรม **"พุทโธ"** และได้นำหนังสือประวัติครูบาอาจารย์สายหลวงปู่มั่นมาให้ศึกษาเรียนรู้

ขณะที่ท่านสนทนากัน พระอาจารย์ชนันทร์ได้นำรูป***หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน*** วัดป่าบ้านตาดออกมาให้ท่านดู ท่านเกิดความเลื่อมใสขึ้นมาทันที อยากจะไปอยู่ด้วยเป็นอย่างมาก

แล้วพระอาจารย์ชนันทร์ก็เล่าว่า...

"..พระอาจารย์มหาบัวองค์นี้ของจริง ศิษย์ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ถอดปฏิปทามาทุกกระเบียดนิ้ว ใครไม่ดีจริงอยู่กับท่านไม่ได้ ท่านรู้วาระจิตคน ใครคิดอะไรท่านรู้หมด ผู้ที่จะอยู่กับท่านได้ต้องมีบุญวาสนา อยากพิสูจน์ศาสนาหรือว่าหาพระแท้ต้องไปหาองค์นี้เท่านั้น”

เมื่อพระอาจารย์ชนันทร์พูดอย่างนั้น ท่านยิ่งเกิดความศรัทธาอยากไปเห็นองค์หลวงตามหาบัว เป็นอย่างมาก

ท่านจึงตั้งใจไว้ว่า ออกพรรษา ก่อนจะสึกต้องไปหาองค์หลวงตามหาบัวฟังธรรมะของท่านเสียก่อน

แลแล้วพระอาจารย์ชนันทร์ จึงเล่าถึงชีวิตของท่านที่เคยเป็นทหารพลร่มป่าหวายหรือหน่วยรบพิเศษ จัดกำลังพลออกปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์(ผกค.) สมัยนั้น

ท่านพระอาจารย์ชนันทร์เล่าว่า....

“..วันหนึ่งท่านขับรถไปปฏิบัติภารกิจ ฝนตกหนักจึงขับรถหลบฝนเข้าไปที่วัดแห่งหนึ่ง แม่ชีกำลังทำวัตรสวดมนต์อยู่ เสียงสวดมนต์ได้เข้าไปสู่กระแสจิต

เมื่อฝนหยุดตกแล้วจึงเดินทางต่อไป

ในระหว่างเดินทางเสียงกบเสียงเขียดร้องระงม

แต่ตัวท่านกลับได้ยินเสียงสวดมนต์ก้องอยู่ในหูตลอด

จึงหันมาพิจารณาถึงอาชีพที่ท่านทำอยู่

ต้องฆ่าคนจึงรู้สึกสลดสังเวช

ในที่สุดท่านได้ตัดสินใจหันมาพึ่งร่มกาวสาวพัสตร์”

พระอาจารย์ชิตตอนเป็นพระนวกะเมื่อได้ฟังเช่นนั้น ก็ย้อนมาดูตัวของตนเองว่า...

“...ท่านอาจารย์ชนันทร์ ท่านมีหน้าที่การงาน มีชาติตระกูลดี ท่านยังหลีกลี้หนีกิเลสออกมาบวช เห็นร่มกาสาวพัสตร์เป็นสิ่งประเสริฐวิเศษยิ่งกว่า

พระอุโบสถวัดสนามพราหมณ์ ที่พระอาจารย์ชิต อุปสมบท

สมบัติข้าวของบนโลก

เราเองมีเพียงสวนสัปปะรด ๓๗ ไร่ ทำไปก็ทะเลาะกับพี่น้องไป บ้านก็อาศัยแม่อยู่ ลูกกับเมียก็ไม่เห็นจะหาอะไรมาสร้างฐานะให้เขาได้เป็นชิ้นเป็นอัน ผ่านโลกมาพอสมควร ชีวิตก็คับแคบลง บีบลง สั้นลง จนจะหาช่องทางให้หายใจหายคอก็จะไม่มี.. แล้วหนทางชีวิตที่จะดีกว่านักบวชนี้จะมีไหม.."

ท่านได้คำตอบผุดขึ้นมาว่า "ไม่มี.. เมื่อไม่มีเราจะย้อนกลับเวียนไปหาความมักมากทำไม"

ท่านจึงตัดสินใจว่าจะอยู่ในเพศพรหมจรรย์ต่อไป

พระชิด จิตจิตฺโต

รดน้ำศพพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต ที่สวนแสงธรรม เมื่อวันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐

ไม่ขอกลับมาทางโลก

...เมื่อออกพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๒๑

ฝ่ายภรรยาจึงได้หอบลูกน้อยเดินทางจากจังหวัดกาฬสินธุ์ มายังจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เพราะคิดว่าออกพรรษาแล้วพระอาจารย์ชิตคงจะต้องสึกตามที่นัดกันไว้

แต่เปล่าเลย !

ท่านได้ธุดงค์หายลิบลับไปทางภาคอีสานไปหาหลวงตามหาบัวเสียแล้ว

ภรรยาจึงหอบลูกชายตัวน้อย ๆ กลับบ้าน....ด้วยความเศร้าสร้อย

..จากนั้น ๖ ปีผ่านไปไวเหมือนโกหก พระอาจารย์ชิตจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาดได้เดินทางไปที่กาฬสินธุ์ เพื่อเยี่ยมอดีตภรรยา

ท่านได้กล่าวกับภรรยาซึ่งมีความหวังในท่านอยู่ว่า

“โยมประคอง! ไม่ต้องรออาตมานะ

ต่อแต่นี้ไปอาตมากับโยม

เดินกันคนละเส้นทาง

อยู่กันคนละเส้นทาง..

..เห็นทีอาตมาจะกลับมาทางโลกเหมือนเดิมไม่ได้เสียแล้ว”

จากนั้นภรรยาก็ได้ตัดสินแต่งงานใหม่

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

มุ่งตรงต่อองค์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

ผลจากคำแนะนำของพระอาจารย์ชนันทร์และศึกษาปฏิปทาครูบาอาจารย์***สายหลวงปู่มั่น ภูริทตฺโต*** ทำให้ท่านคิดแสวงหาครูบาอาจารย์ที่มีคุณธรรมในการสั่งสอนแนะอุบายภาคปฏิบัติ

มีความสนใจที่จะเดินทางไปอยู่กับ**หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ที่วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี**

ก่อนจะไป..เพื่อความไม่ประมาท ท่านจึงทดสอบตนเองด้วยการเดินทางออกจากวัดสนามพราหมณ์ ไปเยี่ยมบ้านที่เขาสามร้อยยอดด้วยการเดินเท้าใช้เวลา ๑ วัน แม้ญาติจะนำรถไปจอดรับนิมนต์ให้ขึ้นก็ไม่ยอมขึ้น เพราะตั้งใจเดินเท้าไปให้ถึงทันเวลาก่อนค่ำ

ระหว่างเดินก็ภาวนา **"พุทโธ"** ตลอดทาง จนจิตอยู่กับพุทโธ จิตใจแนบติดอยู่กับธรรม ทำให้จิตใจเปลี่ยนไป เชื่อมั่นในธรรม

เมื่อถึงหมู่บ้านจึงปักกลดบริเวณที่เหมาะสมไม่ไกลจากหมู่บ้านนัก

ครั้นเมื่อเยี่ยมโยมพ่อแม่แล้วจึงเดินทางกลับไปวัดสนามพราหมณ์อย่างเดิม

พระประธานศาลาวัดป่าบ้านตาด

พอออกพรรษาแล้วจึงขออนุญาต***พระมหาเอื้อม ชุตินฺธโร*** ซึ่งเป็นเจ้าอาวาสวัดสนามพราหมณ์ว่า

"จะขอไปศึกษาภาคปฏิบัติกับหลวงตามหาบัว ที่วัดป่าบ้านตาด"

พระอุปัชฌาย์ก็ไม่อนุญาต ท่านพยายามขอถึง ๓ ครั้ง

ในครั้งที่ ๓ ท่านยื่นคำขาดกับพระอุปัชฌาย์ว่า

"ถ้าไม่อนุญาตให้ไปก็จะหนีไป"

พระอุปัชฌาย์เห็นท่านยื่นคำขาดเอาจริงเอาจังอย่างนั้นจึงพูดว่า

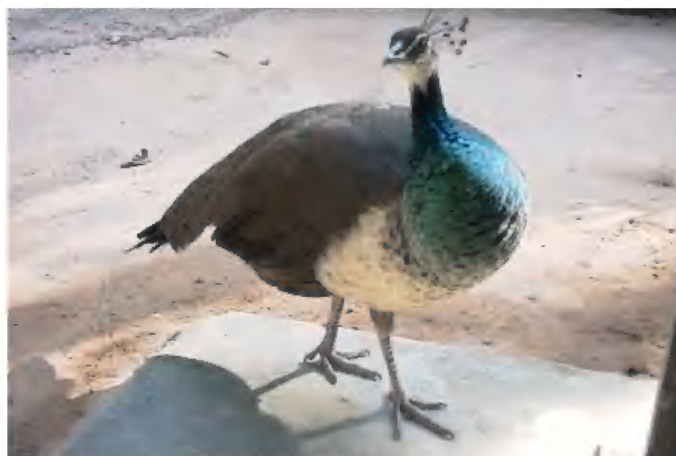
"พระอาจารย์มหาบัวท่านจะรับหรือ?"

ท่านจึงตอบว่า *"ถ้าไม่รับก็จะกลับมา เมื่อตั้งใจแล้วขอไปให้รู้แก่ใจจริง ๆ ก่อน"*

พระอุปัชฌาย์จนด้วยเหตุผลจึงอนุญาตให้ไปแต่โดยดี

จากนั้นท่านจึงแบกกลดสะพายบาตรเดินทางออกจากวัดสนามพราหมณ์ เดินไปเรื่อย ๆ โบกรถไปเรื่อย ๆ แม้ไม่มีเงินทองติดตัว ท่านก็มีวาทะในการขอขึ้นรถจนถึงอำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี นั่งสามล้อเครื่องเข้าไปในวัดป่าบ้านตาด

เดชะบุญปรากฏว่าหลวงตามหาบัวเมตตารับไว้เป็นศิษย์เพื่อศึกษาปฏิบัติธรรม ตั้งแต่วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นต้นมา

ภาพถ่ายทางอากาศวัดป่าบ้านตาด

วัดป่าบ้านตาด แดนธรรมอันล้ำค่า

สำนักวัดป่าบ้านตาด คือ มหาวิทยาลัยสงฆ์ชั้นเอกของพระพุทธศาสนาในทางภาคปฏิบัติยุคปัจจุบัน

เป็นสำนักแห่งการเรียนรู้วัตรปฏิบัติชั้นเลิศ

ตั้งแต่ชั้นต้น

ชั้นกลาง

และชั้นสูงสุดแห่งสมถะและวิปัสสนา

โดยอาศัยพระมหาเถระผู้ทรงธรรม คือ พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นผู้อบรมสั่งสอน..

ท่านสอนธรรมจากใจ..อาศัยตำราทางใจที่ท่านรู้เห็นบรรลุเป็นหลัก..และสอนโดยไม่สะทกสะท้านในสามแดนโลกธาตุ

ท่านจึงเป็นผู้ชำนิชำนาญทั้งทางภาคปริยัติ ปฏิบัติ และปฏิเวธ

เป็นครูเหนือครูที่หาไม่มีในโลกปัจจุบัน

สำนักแห่งนี้จึงมีทั้งพระไทยพระฝรั่ง..ผู้ที่อาศัยศึกษาปฏิบัติอยู่สำนักนี้ได้นั่นแสดงให้เห็นว่า ถูกคัดสรรสั่งสอนมาเป็นอย่างดี..

เพราะผ่านหูทิพย์..ตาทิพย์..สอดส่องดูแล

และการอบรมสั่งสอนแบบถึงพริกถึงขิง..ถึงแก่นแท้

อาจารย์ผู้สอนคือหลวงตาพร้อมที่จะขับไล่ศิษย์ผู้ไม่เอาถ่านออกจากสำนักตั้งแต่ก้าวเท้าเข้าไปก้าวแรกเหยียบยังไม่ทันถึงพื้นดิน

สำนักแห่งนี้จึงง้อธรรม..แต่ไม่ง้อโลก.. ผู้มีกิเลสหนาจึงเข้าไปไม่ถึง..เจาะผ่านเข้าไปไม่ได้.. ถึงเพียงประตูนอกเขตวัดก็ถูกขับไล่ให้กลับแล้ว

ผู้อยู่ในสำนักแห่งนี้มีสิทธิ์มองแค่เพียงดาวเดือน มองราวป่ามีกำแพงล้อมรอบ มองหนทางเดินบิณฑบาต จะเที่ยวมองเตร็ดเตร่ไปที่ไหนตามอำเภอใจไม่ได้..แม้เพียงเศษของหนังสือพิมพ์ที่เขาทิ้งไว้เป็นขยะก็หยิบมาอ่านไม่ได้

ผู้อยู่กับท่านถึงยังไม่หลุดพ้น..แต่เป็นผู้เพียรพยายามปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้น..

สำนักแห่งนี้จึงสอนปุถุชนจนกลายเป็นพระอรหันต์.. เห็นผลเป็นที่ประจักษ์.. และเป็นสำนักหนึ่งเดียวบนโลกยุคนี้ที่ผู้สอนหลุดพ้น.. ผู้ฟังได้หลุดพ้นตาม.. เป็นหลักฐานพยานปรากฏให้ค้นคว้าทางธรรมได้

กว่าครึ่งศตวรรษแล้วไม่มีสำนักใดสามารถสอนสานุศิษย์ทั้งพระและฆราวาสได้มากมายอย่างนี้

การสอนนั้นไม่ได้มีตารางสอนเหมือนมหาวิทยาลัยสงฆ์ทั่วไป แต่ท่านสอนให้มีสติทุกการเคลื่อนไหว ทุกลมหายใจเข้าออก ตามแบบปฏิปทาพระธุดงค์กรรมฐานสายท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

หลวงตาท่านเป็นครูชั้นเลิศแม้เพียงศิษย์คิดนอกลู่นอกทาง ท่านก็ทราบและกำราบขู่ปรามในทันที ไม่ปล่อยให้กิเลสตัวใดมาล่วงล้ำพระธรรมวินัย ในขอบเขตขัณฑสีมาวัดป่าบ้านตาดได้

หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ท่านจึงเป็นองค์เดียวในคณะศิษย์กรรมฐานของ***ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต*** ที่ยึดถือและคงรูปแบบการปฏิบัติและปฏิปทาของท่านพระอาจารย์มั่นไว้ได้ครบสมบูรณ์ที่สุด

(บน) ศาลาวัดป่าบ้านตาด (ล่าง) โรงไฟ และโรงฉันน้ำปานะ วัดป่าบ้านตาด

ฉะนั้นในปัจจุบันนี้องค์ท่านจึงเกิดมาเพื่อ ***"เป็นแบบฉบับ" "เป็นต้นแบบ"*** และ ***"เป็นพระปรมาจารย์"*** ของพระกรรมฐานโดยแท้

ทุกท่วงท่ากิริยาการแสดงออก แนวคิดความเห็นสติปัญญาความแหลมคม จึงเป็นต้นแบบถ่ายทอดให้ชาวโลกได้ยึดถือปฏิบัติตามองค์ท่านเสมอมา

ปฏิปทาอย่างนี้ จึงเป็นปฏิปทาสงเคราะห์โลกด้วยความเมตตาสุดส่วน

เราจะเห็นได้จากงานศพพระเถระศิษย์ของท่าน คือ งานศพ***พระอาจารย์ปัญญา ปญฺญาวฑฺโฒ*** และ ***พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต***

ท่านให้ตั้งศพอย่างเรียบง่าย เผาอย่างเรียบง่าย

วันแรกมีรดน้ำศพเป็นพิธี มีสวดมาติกาตามแบบวัดทั่วไป แต่หลังจากนั้น เมื่อคณะศิษย์เข้าไปกราบเรียนถามท่านว่าจะให้ทำอย่างไร ท่านก็สั่งว่า ให้ตั้งศพไว้รอท่านลงมาเผา ไม่ต้องสวด เพียงตั้งศพไว้ให้คนได้มาดูเป็นมรณานุสติ

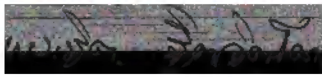
พร้อมกำชับว่าให้ทำแบบเรียบง่ายไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายทำแบบกรรมฐาน

การจัดงานศพพระกรรมฐานแบบนี้ จะเป็นแบบฉบับที่พระสายป่าจะต้องยึดต่อไปอีกนานเท่านาน ซึ่งจะหาครูบาอาจารย์ผู้กล้าเป็นผู้นำทางจิตวิญญาณอย่างองค์พระหลวงตานี้ หาไม่มีแล้วในยุคปัจจุบัน

มิใช่เฉพาะเรื่องงานศพเท่านั้น แต่ทุก ๆ เรื่องที่ท่านทำเป็นแบบอย่างเสมอ มีเหตุมีผลเป็นเครื่องประกอบ เป็นตัวอย่างให้ลูกศิษย์ได้สำนึก กำจัดกิเลสตัวแข็งกล้าหน้าด้านในหัวใจให้มีกำลังอ่อนลง และหายไปจากหัวใจในที่สุด

ความเมตตาของท่านที่มีต่อโลก..จึงไม่รู้จบ..ไม่มีประมาณ

สำนักวัดป่าบ้านตาดและหลวงตา... จึงกลายเป็นตำนานที่ต้องถูกกล่าวขานกันไม่รู้จบตลอดไป

พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร

หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ

หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต

หลวงปู่ศรี มหาวีโร

ทำเนียบศิษย์หลวงตา

เมื่อกล่าวมาถึงพระกรรมฐานศิษย์***พ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน*** พอแบ่งออกได้เป็น ๔ ยุค คือ

๑. ***ยุคห้วยทราย*** (พ.ศ. ๒๔๙๔-๒๔๙๘)

๒. ***บ้านตาดยุคแรก*** แห่งการก่อตั้ง อบรมพระล้วน ๆ (พ.ศ. ๒๔๙๙-๒๕๑๐)

๓. ***บ้านตาดยุคกลาง*** คือ ยุคที่องค์พระหลวงตาท่านเริ่มเกี่ยวข้องกับประชาชนและพระเณรมากขึ้น (พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๒๘)

๔. ***บ้านตาดยุคปัจจุบัน*** หรือ ***"ยุคเปิดโลกทัศน์"*** คือตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๙ เป็นต้นมา ผู้คนพระเณรเข้าออกวัดป่าบ้านตาดเป็นจำนวนมาก

เป็นยุคเปิดโลกทัศน์ในทางธรรมเต็มรูปแบบ ท่านสงเคราะห์โลก จนกระทั่งช่วยชาติ ตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชนในพระอุปถัมภ์ของสมเด็จพระเจ้าลูกเธอเจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณ์วลัยลักษณอัครราชกุมารี ถ่ายทอดภาพและเสียงผ่านทางดาวเทียม มีเว็บไซต์ธรรมะเผยแผ่ไปทั่วโลก

ขอเริ่มศิษย์รุ่นใหญ่ของหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

๑. **"ยุคห้วยทราย"** ในปี ๒๔๙๔-๒๔๙๘ มีรายนามครูบาอาจารย์ดังนี้ คือ

๑. พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร วัดป่าแก้วชุมพล จังหวัดสกลนคร

๒. หลวงปู่บัว สิริปุณฺโณ วัดป่าหนองแซง จังหวัดอุดรธานี

พระอาจารย์สุพัฒน์ สุขกาโม

หลวงปู่บุญมี สิริปุณฺโณ

หลวงปู่เพียร วิริโย

หลวงปู่ลี กุสลธโร

พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต

หลวงปู่คำตัน ฐิตธมฺโม

๓. หลวงปู่หล้า เขมปตฺโต วัดภูจ้อก้อ จังหวัดมุกดาหาร
๔. หลวงปู่ศรี มหาวีโร วัดป่ากุง อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด
๕. พระอาจารย์สุพัฒน์ สุขกาโม
๖. หลวงปู่บุญมี ปริปุณฺโณ วัดป่าบ้านนาคูณ จังหวัดอุดรธานี
๗. หลวงปู่เพียร วิริโย วัดป่าหนองกอง จังหวัดอุดรธานี
๘. หลวงปู่ลี กุสลธโร วัดถ้ำผาแดง จังหวัดอุดรธานี
๙. พระอาจารย์บุญเพ็ง เขมาภิรโต วัดถ้ำกองเพล จังหวัดหนองบัวลำภู
๑๐. หลวงปู่คำตัน ฐิตธมฺโม วัดป่าดานศรีสำราญ จังหวัดหนองคาย

พระอาจารย์ฟัก สนฺติธมฺโม

พระอาจารย์อุ่นหล้า จิตธมฺโม

พระอาจารย์บุญกู้ อนุวฑฺฒโน

พระอาจารย์ปัญญา ปญฺญาวฑฺโฒ

๒. **"บ้านตาดยุคแรก"** ๒๔๙๙-๒๕๑๐ ท่านเน้นการสอนพระเป็นพิเศษ การเกี่ยวข้องกับประชาชนมีน้อย ครูบาอาจารย์ที่สำคัญในยุคนี้ต้องบันทึกไว้ คือ

๑. พระอาจารย์ฟัก สนฺติธมฺโม วัดเขาน้อยสามผาน จังหวัดจันทบุรี

๒. พระอาจารย์แสวง โอภาโส วัดเขาน้อยสามผาน จังหวัดจันทบุรี

๓. พระอาจารย์บุญกู้ อนุวฑฺฒโน วัดพระศรีมหาธาตุ กรุงเทพฯ

๔. พระอาจารย์อุ่นหล้า จิตธมฺโม วัดป่าแก้วชุมพล จังหวัดสกลนคร

๕. พระอาจารย์ปัญญา ปญฺญาวฑฺโฒ (ประเทศอังกฤษ) วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

๖. พระอาจารย์เชอรี่ อภิเจโต (ประเทศแคนาดา) วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสฺสโก

พระอาจารย์คลาด ครฺธมฺโม

พระอาจารย์ณรงค์ อาจาโร

๓. **"บ้านตาดยุคกลาง"** ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๑-๒๕๒๘ ท่านเรียกกันในหมู่พระหรือที่เรียกกันว่า **"สภาหนู"** ว่า วัดบ้านตาด **"ยุคหัวทิ่มดิน"**

คำว่า **"หัวทิ่มดิน"** นั้น หมายความว่า ***ถ้าไม่แน่จริงอยู่กับองค์ท่านหลวงตาไม่ได้ ท่านใช้ธรรมอันแหลมคมประดุจเหล็กหลาวทิ่มแทงกิเลสภายในหัวใจศิษย์ซึ่งหนาประดุจดั่งแผ่นดิน ให้ยุบยอบและหลอมละลายกลายมาเป็นผู้มีธรรม***

พระอาจารย์ดิ๊ค สีลรตฺโน

ในสมัยนั้น พระที่ไปอาศัยอยู่ในสำนักวัดป่าบ้านตาด หลวงตาท่านจะสอนอย่างเด็ดขาด ทุกรูปต้องโดนเข่นหนัก ๆ ไม่มีข้อยกเว้น ต้องทำตัวประดุจแผ่นดิน ให้ท่านใช้ทางธรรมเดินเหยียบย่างผ่านไปมาเพื่ออบรมสั่งสอนโดยไม่มีข้อโต้แย้งใด ๆ

ยุคนี้เป็นสมัยที่**พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต** อยู่จำพรรษามีหมู่เพื่อนสหธรรมิกใต้ร่มธรรมหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน ดังนี้

พระอาจารย์บุญทัน จิตสีโล พระอาจารย์สุธรรม สุธมฺโม พระอาจารย์บุญมี ธมฺมรโต

๑. พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสฺสโก วัดป่านาคำน้อย จังหวัดอุดรธานี
๒. เจ้าคุณสุชาติ สุชาโต วัดญาณสังวราราม จังหวัดชลบุรี
๓. พระอาจารย์บุญทัน จิตสีโล วัดเขาเจริญธรรม จังหวัดเพชรบูรณ์
๔. พระอาจารย์ทองฮวด... วัดป่าหนองไผ่ จังหวัดสกลนคร
๕. พระอาจารย์คลาด ครุธมฺโม วัดบางเตย จังหวัดพังงา
๖. พระอาจารย์สุธรรม สุธมฺโม วัดป่าหนองไผ่ จังหวัดสกลนคร
๗. พระอาจารย์ณรงค์ อาจาโร วัดป่ากกสะทอน จังหวัดอุดรธานี
๘. พระอาจารย์สม ขนฺติโก วัดป่าญาณสัมปันโน จังหวัดอุดรธานี
๙. พระอาจารย์สุดใจ ทนฺตมโน วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี
๑๐. พระอาจารย์บุญมี ธมฺมรโต วัดถ้ำเต่า จังหวัดอุดรธานี
๑๑. พระอาจารย์จำรัส จนฺทโชโต วัดถ้ำพระนาใน จังหวัดสกลนคร
๑๒. พระอาจารย์วิสิทธิ์(ลาย) สนฺติงฺกโร วัดป่าภูสังโฆ จังหวัดอุดรธานี
๑๓. พระอาจารย์บุญจันทร์ กตปุญฺโญ วัดป่ากุดฉิม จังหวัดหนองบัวลำภู
๑๔. พระอาจารย์ดิ๊ค สีลรตฺโน (ประเทศอเมริกา) วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

พระอาจารย์จำรัส จนฺทโชโต

พระอาจารย์เฉลิม ธมฺมธโร

พระอาจารย์วันชัย วิจิตฺโต

พระอาจารย์นพดล นนฺทโน

๑๕. พระอาจารย์เฉลิม ธมฺมธโร วัดป่าภูแปก จังหวัดเลย
๑๖. พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต วัดป่าดงคล้อ จังหวัดเพชรบูรณ์
๑๗. พระอาจารย์วันชัย วิจิตฺโต วัดป่าภูสังโฆ จังหวัดอุดรธานี
๑๘. พระอาจารย์น้อย บ้านแพง (จำพรรษาอยู่อเมริกา)
๑๙. พระอาจารย์เส็ง วัดอโศการาม จังหวัดสมุทรปราการ
๒๐. พระอาจารย์นพดล นนฺทโน วัดป่าดอยลับงา จังหวัดกำแพงเชร
๒๑. พระอาจารย์สงบ มนสฺสนฺโต วัดสันติธรรมาราม จังหวัดราชบุรี
๒๒. พระอาจารย์ทวีป กมโล วัดป่าคลองมดแดง จังหวัดกำแพงเพชร
๒๓. พระอาจารย์ภูสิต(จันทร์) ขนฺติธโร วัดป่าหลวงตาบัว ญาณสมฺปนฺโน จังหวัดกาญจนบุรี
๒๔. พระอาจารย์ธีรยุทธ ธีรยุทฺโธ วัดผาน้ำเที่ยง จังหวัดเพชรบูรณ์
๒๕. พระอาจารย์มานะ (หมู) วัดป่านาแห้ว จังหวัดเลย
๒๖. หลวงพ่อกต
๒๗. พระอาจารย์สุลาน ปภสฺสโร (สมัยนั้นยังเป็นสามเณร) วัดป่าบ้านตาด จังหวัดอุดรธานี

องค์พระหลวงตาจะเดินตรวจในวัดเช้าเย็นดึกดื่นสม่ำเสมอ ท่านรูปใดมีความเพียรย่อหย่อนจะอยู่ร่วมสำนักกับท่านไม่ได้เป็นอันขาด

ครูบาอาจารย์ที่อยู่ร่วมสำนักบ้านตาดใน **"ยุคหัวทิ่มดิน"** ได้กล่าวไว้ว่า

"ท่านหลวงตาใช้ธรรมาวุธเฆี่ยนตีอย่างรุนแรง การอบรมสั่งสอนจี้ทุก ๆ จุด ใครเปิดช่องโว่ให้เห็น ท่านจะรีบอุดช่องนั้นให้ในทันทีทันใด ไม่ปล่อยให้ผ่านได้เลย

ตอนเช้าเวลาฉันเช้าบางวันท่านจะชี้ให้พระลูกวัดให้พรแทน ถ้ารูปใดว่าไม่ถูกอักขระฐานกรณ์ท่านก็ให้ว่าอยู่อย่างนั้น ว่าจนถูกต้อง ท่านถึงจะให้ฉันข้าว บางรูปกลัวท่านมากเสียงสั่นเครือเหมือนจะร้องห่มร้องไห้ เหมือน

วัตรปฏิบัติของพระวัดป่าบ้านตาด

หัวใจจะหลุดหล่นต่อหน้าต่อตา"

จากกลุ่มหัวทิ่มดินนี้เองได้กลายมาเป็นนักรบธรรมหนุ่ม และกลายมาเป็นครูบาอาจารย์ที่น่านับถือกระจายไปทั่วประเทศในยุคปัจจุบัน

นี้คือ แบบฉบับที่พ่อแม่ครูบาอาจารย์อบรมสั่งสอนจนได้ดี

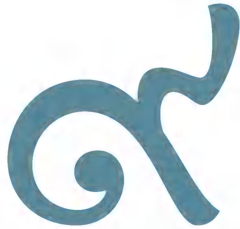
หลังจากปีพุทธศักราช ๒๕๒๓ เครื่องบินตกทำให้ครูบาอาจารย์สำคัญเสียชีวิตหลายรูป คือ ***พระอาจารย์บุญมา ฐิตเปโม พระอาจารย์จวน กุลเชฏฺโฐ พระอาจารย์วัน อุตฺตโม พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมฺมวโร พระอาจารย์สุพัฒน์ สุขกาโม***

และครูบาอาจารย์รุ่นใหญ่ที่เป็นเพชรน้ำหนึ่งแห่งวงค์กรรมฐานก็ทยอยกันนิพพานไป เช่น ***หลวงปู่ขาว อนาลโย พระอาจารย์ฝั้น อาจาโร*** เป็นต้น ในระหว่างนี้หลวงตาจึงเปิดโอกาสรับพระเณรเข้ามาศึกษาทางภาคปฏิบัติที่วัดป่าบ้านตาดมากขึ้น โดยให้ผู้อยู่เก่าขยับขยายออกไปอยู่ตามป่าตามเขา ผู้มีหลักใจก็ออกไปตั้งสำนักปฏิบัติเป็นที่พึ่งของญาติโยม

(บน) ประตูทางเข้าวัดป่าบ้านตาด (ล่าง) ห้องนอนหลวงตามหาบัว ซึ่งสมถะเรียบง่าย

กลุ่มนักรบธรรมหนุ่ม วัดป่าบ้านตาด

กลุ่มที่สนิทสนมถือว่าเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันเข้ามาอยู่วัดป่าบ้านตาด ปี พ.ศ.๒๕๒๒ ก็มี ***พระอาจารย์เส็ง พระอาจารย์จันทร์ พระอาจารย์เฉลิม พระอาจารย์ชิต พระอาจารย์นพดล พระอาจารย์มนตรี***

ต่อมาเมื่อศึกษาปฏิบัติธรรมอยู่ด้วยกัน มีพ่อแม่ครูบาอาจารย์องค์เดียวกัน ความใกล้ชิดกัน รู้จักนิสัยใจคอกัน ถูกใจกัน จึงเกิดกลุ่มครูบาอาจารย์ที่มีความผูกพันทางใจกันด้วยเหตุต่าง ๆ จนเกิดกลุ่มที่ถูกขนานนามว่า “กลุ่มนักรบธรรมหนุ่ม” คือ ***พระอาจารย์บุญมี ธมฺมรโต พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต พระอาจารย์เฉลิม ธมฺมธโร พระอาจารย์พิมพา จาคจิตฺโต*** ทั้ง ๔ ท่านนี้สนิทสนมกันมาก พูดได้ว่าถึงไหนถึงกัน เสียสละเพื่อกันและกันได้ รู้ใจกัน ใครนิสัยเป็นอย่างไร เรียกได้ว่า แค่มองตาก็รู้ใจ

พระอาจารย์บุญมี เป็นใหญ่ ถือเป็นพี่ใหญ่ดูแลน้อง ๆ ซึ่งพระรุ่นน้องให้ความเคารพมาก สมญานามว่า **“ไม่ฆ่าน้อง ไม่ฟ้องนาย ไม่ขายเพื่อน”**

พระอาจารย์เฉลิม มีนิสัยเยือกเย็น สามารถหยอกล้อพระอาจารย์ชิตได้ดี เพราะรู้จิตใจกัน เมื่อคนหนึ่งใจร้อน อีกคนหนึ่งใจเย็น ก็สมดุลกันพอดี เหมือนน้ำร้อนปะทะน้ำเย็นกลายเป็นน้ำอุ่น

พระอาจารย์พิมพา จาคจิตฺโต
เพื่อนสหธรรมิกของพระอาจารย์ชิต

พระอาจารย์พิมพา เอื้อเฟื้อดี จริงใจ อยู่กับใครก็อยู่ได้ พูดกับใครก็พูดได้ นิสัยนิ่ม ๆ

พระอาจารย์ชิต มีนิสัยชอบโลดโผน รวดเร็วทันใจ ใจร้อน รักเพื่อน มีความหวังดีในหมู่เพื่อน เอาใจเพื่อน ชอบพูดเสียงดังทีเล่นทีจริง ชอบหยอกเย้า สอนหมู่พวกและน้อง ๆ ด้วยสติปัญญา ต้องการให้หมู่พวกน้อง ๆ มีสติปัญญารู้ดีในเรื่องต่าง ๆ เป็นคนละเอียดถี่ถ้วน ทำอะไรทำจริง

ท่านไม่ทิ้งหมู่พวกดังคำที่ว่า "มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ร่วมต้าน" ให้ความสำคัญยกย่องหมู่พวกเสมอ ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เห็นกับความทุกข์ยากลำบากที่จะเกิดขึ้นแก่ตัวเองด้วยเลยเป็นปฏิปทาที่น่ายกย่องที่บรรดาเพื่อนฝูงยกย่องพระอาจารย์ชิต

กลุ่มนักรบธรรมหนุ่มที่เหลืออยู่นี้พูดเป็นเสียงเดียวกันว่า พระอาจารย์ชิตเป็นคนจริง ทำอะไรทำจริง เอาจริงจัง ปฏิปทาแนวเดียวกับพ่อแม่ครูบาอาจารย์ การอดอาหารทำอย่างสุด ๆ เด็ดเดี่ยว พอเข้าเวรศาลาก็มาฉัน ทำงานดีเรียบร้อยจนจบเวร แล้วอดอาหารต่อไป จนกระทั่งเข้าเวรศาลาอีก จึงออกมาฉันอีกครั้ง

การภาวนาเอาจริงเอาจังมาก อดอาหารนาน ๆ เป็นนิสัยถูกจริต อดอาหารแล้วยังทำงานหนัก จิตใจห้าวหาญ แต่ก็อ่อนไหวบ้างในบางครั้งแล้วก็แก้ได้ การสวดปาฏิโมกข์เก่งมาก พ่อแม่ครูอาจารย์ยกย่อง เสียงดี ทำนองจังหวะดี อักขระสำเนียงถูกต้อง

มีเกล็ดเล็กเกล็ดน้อยเล่าว่า ***พระอาจารย์เส็ง พระอาจารย์จันทร์ พระอาจารย์เฉลิม พระอาจารย์ชิต พระอาจารย์นพดล*** เพื่อนสนิทสนมกันฉันกาแฟด้วยกัน แล้วดูดบุหรี่ (สมัยนั้น) พระอาจารย์ชิตมีเงิน ๗๐๐ บาท สั่ง

ซื้อบุหรี่หมด เพื่อมาแจกเพื่อน ๆ

พอหลวงตารู้ถามว่าใครเป็นคนซื้อ

ตอนรุ่งเช้าหลวงตาก็เทศน์สั่งห้ามสั่งซื้อบุหรี่โดยเด็ดขาด (ไม่รู้ว่าท่านรู้ได้อย่างไร)

พระอาจารย์ชิตจึงเป็นต้นบัญญัติเรื่อง **"ห้ามพระซื้อบุหรี่"**

ต่อจากนั้นบุหรี่มีคนมาถวายเป็นลัง ๆ มากมาย โดยไม่ต้องแสวงหาเอง

ฉายาเกิดเพราะมีเหตุ พระอาจารย์ชิตได้รับฉายาว่า ***"ต้นบัญญัติ"***

เพราะท่านเคยถูกหลวงตาขนาบมาหลายครั้งหลายหน

กุฏิพระสร้างแบบเรียบง่าย ภายในวัดป่าบ้านตาด

พระชิต จิตจิตฺโต

พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

ชีวิตพระธุดงค์ แบบพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

ปี ๒๕๒๓ พระอาจารย์ชิตกราบขออนุญาตหลวงตามหาบัว ออกเที่ยวธุดงค์ไปแถบเทือกเขาภูพาน อำเภอภูพาน จังหวัดสกลนคร บนเทือกเขาภูพานมีฐานที่ตั้งของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์หลายแห่ง สถานการณ์ยังอยู่ระหว่างอันตราย

ได้ทราบข่าวว่าคณะพระธุดงค์ มี***พระอาจารย์ทองฮวด พระอาจารย์ปิ่น*** เป็นหัวหน้า ถูกผู้ก่อการร้ายจับควบคุมตัวไว้

พระอาจารย์ชิตซึ่งเที่ยวธุดงค์ไปในระยะเดียวกันได้เที่ยวตามหาพระอาจารย์ทองฮวดด้วย โดยเดินทางขึ้นไปบนเทือกเขาภูพาน มีทางไป ๓ ทาง

ไปทางดงหลวง

ไปทางกาฬสินธุ์

ไปทางสกลนคร

ท่านเลือกทางไปสกลนคร

..เพื่อหวังจะตามหาพระอาจารย์ทองฮวด แต่ก็ไม่พบ

มาทราบภายหลังว่าถูกผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ (ผกค.) ฆ่าตายเสียแล้ว

พอใกล้เข้าพรรษาจึงเดินทางกลับมาจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาด

ปีต่อมา พระอาจารย์ชิตได้ออกเที่ยวธุดงค์ไปภาคเหนือ เขตจังหวัดแม่ฮ่องสอน ไปอำเภอปาย ไปอำเภอเวียงแหง ไปอำเภอฝาง แถบป่าเขาในเขตจังหวัดเชียงราย ถ้ามีปัญหาทางด้านการภาวนาก็จะกลับมาหาหลวงตามหาบัวเสมอ

ท่านเล่าว่า ***"เราเป็นพระที่มีกิเลสหนาก็ต้องให้ครูบาอาจารย์ที่ดุช่วยขัดเกลา ลองให้เราไปหาครูบาอาจารย์ที่ใจดีเข้าก็ไม่สามารถจะคุมจิตเราได้ เพราะเราดื้อ"***

ต่อมาได้เที่ยวธุดงค์เข้าทุ่งใหญ่นเรศวร จังหวัดกาญจนบุรี จะเข้าไปอยู่ในป่าลึก บิณฑบาตกับชาวกระเหรี่ยง เคยขึ้นไปอยู่ที่สำนักสงฆ์วาชูคุ (ไม้ไผ่) ที่พระอาจารย์เสถียร สมาจาโร พำนักอยู่ แต่ไม่พบท่าน เพราะท่านลงมาหาพระอาจารย์สาคร ธมฺมาวุโธ

เที่ยวธุดงค์ที่ป่าละอู เขตจังหวัดเพชรบุรี เป็นไข้มาลาเรียลงกระเพาะขึ้นสมอง มีไข้สูง อาเจียนตลอดคืนจนหมดแรง

พอช่วงบ่ายชาวบ้านเข้าไปหาเห็นนอนอยู่ จึงไม่เข้าไปรบกวน แต่ก็ช่วยปัดตาด ดูแลทำความสะอาด พอเสร็จก็เข้ามานั่งใกล้ ๆ แล้วถามว่า *"วันนี้ท่านไม่สบายหรือเปล่า จึงไม่ลงไปบิณฑบาตที่หมู่บ้าน"* เพราะทุกครั้งที่ไม่ลงก็จะบอกก่อนว่าพรุ่งนี้จะงดอาหาร เขาเอามือจับที่เท้าจึงตกใจ ร่างกายร้อนผ่าว จึงรู้ว่าท่านเป็นไข้มาลาเรียหรือไข้ป่า...อาการหนักสุดๆ

คืนนั้นพระอาจารย์ชิตใช้ธรรมโอสถรักษาพิษไข้มาลาเรีย ท่านนั่งภาวนาตลอดคืน ท่านมีสติดำรงมั่นคง ใช้ปัญญาพิจารณาสู้กับเวทนา ไม่ใช่วิธีหลบเวทนา ด้วยการเข้าสมาธิให้ลงถึงอัปปนาสมาธิ ท่านว่าการหลบเวทนาให้จิตดำรงมั่นอยู่ในสมาธินั้นไม่เกิดประโยชน์อะไร ท่านใช้ปัญญาพิจารณาเวทนาที่เกิดขึ้นในกาย กายไม่ใช่ของเรา เวทนาอาศัยกายเกิด เวทนาย่อมไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา หรือทั้งดุทั้งด่า ตามอุบายของท่านด้วยปัจจุบันจิต ปัจจุบันธรรม ใช้อุบายพลิกแพลงไปมาพิจารณาธาตุสี่ขันธ์ห้าบ้าง ตามมัชฌิมาปฏิปทาของท่าน

ถ้ำอินทนิล เป็นสถานที่พระอาจารย์ชิต เคยมาปฏิบัติจำพรรษาในปี พ.ศ. ๒๕๓๐

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท ปฏิบัติสมาธิภาวนาที่ถ้ำอินทนิล จังหวัดตาก

รุ่งเช้าพิษไข้มาลาเรียสงบลง แต่เชื้อไข้ยังไม่หมด เมื่อร่างกายอ่อนเพลีย พิษไข้ก็จะมีกำลังแสดงออกมาอีก

ท่านมักชอบอดอาหาร ความต้านทานของร่างกายย่อมลดลงเป็นธรรมดา ท่านเคยเป็นไข้มาลาเรียมาแล้วถึง ๔ ครั้ง ธุดงค์ตามป่าทั้งมีอาการขึ้นสมอง ลงกระเพาะมาแล้ว เมื่อตอนเที่ยวธุดงค์ไปอยู่ในป่า**ทุ่งใหญ่นเรศวร ป่าห้วยขาแข้ง ป่าในเขตอุ้มผาง แม่สอด จังหวัดตาก**

คราวนี้มีอาการพิษไข้กำเริบอีกครั้งที่ป่าละอู ทั้งขึ้นสมอง ลงกระเพาะ มีอาการหนักมากถึงขั้นเป็นลมสลบลงไป พอรู้สึกตัวชาวบ้านเล่าว่า ***"เห็นท่านนอนสลบอยู่ตรงบันได ก็เลยช่วยอุ้มมาส่งที่สถานีอนามัย ให้หมอตรวจและให้น้ำเกลือ"***

ท่านเล่าว่า ***"เขาให้ยาแก้มาลาเรียฉันก็ฉันให้เขา เพื่อไม่ให้เขาเสียน้ำใจทั้ง ๆ ที่ใจจริงท่านถือแนวแถวพ่อแม่ครูบาอาจารย์พระธุดงค์กรรมฐาน"***

ท่านเอาความตายเป็นที่ตั้งย่อมได้ธรรม ไม่มีอะไรเกินตาย จึงไม่กลัวตาย เอาธรรมโอสถรักษาความเจ็บไข้ได้ป่วย ภาวนาสู้ตายเพื่ออรรถเพื่อธรรม

พระอาจารย์ชิตได้เที่ยวธุดงค์ไปแถวแม่สอดและได้ไปอยู่กับ***หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท*** ซึ่งในช่วงระยะนั้นทางราชการได้อพยพชาวเผ่ามูเซอ ไปอยู่บริเวณชายแดนของประเทศ เพื่อเป็นกันชน ซึ่งปัจจุบันนี้ชาวมูเซอส่วนใหญ่ได้ตั้งถิ่นฐานอยู่แถบอำเภอพบพระ

ชาวเผ่ามูเซอมักนิยมถางป่าเพื่อทำไร่เลื่อนลอย ซึ่งแตกต่างไปจากพวกชาวเผ่ากระเหรี่ยงชอบรักษาป่า

พระอาจารย์ชิตเล่าถึงคราวที่ท่านเที่ยวธุดงค์ไปแถวเขตแดนไทย-พม่า ชาวมูเซอพบท่านออกไปบิณฑบาตเขาถามว่า *"จะเอาอะไร"*

ท่านจึงชี้ไปที่บาตร เขามีศรัทธาอยู่เขาก็เอาข้าวสวยมาเทใส่บาตรให้ เหตุที่ทำให้เขาศรัทธาเพราะเคยมีผู้หญิงชาวมูเซอคลอดลูกยาก และได้กิน

หลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท   พระอาจารย์เด่น นนฺทิโย   พระอาจารย์บุญช่วย ปุญฺญวนฺโต เมื่อครั้งจำพรรษาที่ถ้ำอินทนิล

น้ำมนต์ของ**พระอาจารย์ช่วย ปุญฺญวนฺโต** ทำให้เขาคลอดลูกง่าย พวกเขาจึงนับถือและรู้จักพระป่า

วันต่อมาเขาก็ถามว่า *"พระมึง พระมึง กินข้าวอย่างเดียวหรือ เอาอย่างอื่นไหม?"*

พระอาจารย์ชิตจึงถามว่า *"แล้วมึงกินกับอะไรล่ะ กูกินอย่างนั้นแหละ?"*

ชาวมูเซอก็เอาผักกับน้ำพริกมาใส่เพิ่มให้

ท่านว่าชาวเผ่ามูเซอเขามีศรัทธาดี แต่การใช้สรรพนามเรียกชื่อทักทายเขาจะใช้ว่า "มึง" (ท่าน) "กู" (เรา) เพราะเขายังไม่เข้าใจศัพท์ภาษาไทยมากนักว่าคำใดสุภาพ จะใช้กับใครผู้ใด

ทำให้พระอาจารย์ชิตหวนนึกถึงหลวงปู่แสวง อมโร วัดป่าชัยวารินทร์ เคยเล่าให้ฟังว่า สมัยเป็นผ้าขาวได้ติดตามไปกับ***ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต*** ท่านออกไปบิณฑบาต มีชาวบ้านมาใส่บาตร ก็ใส่เพียงแต่ท่านรูปเดียว

หลวงปู่มั่นจึงสอนเขาว่า *"ใส่องค์อื่นด้วยซิ"*

เขาก็ตอบว่า *"พวกมึงก็เอาไปแบ่งกันซิ"*

ต่อมาหลวงปู่มั่นจึงค่อย ๆ สอนเขาเรื่องการถือธุดงค์ของพระให้ชาวเผ่ามูเซอได้เข้าใจ

คราวที่พระอาจารย์ชิตได้เที่ยวธุดงค์ขึ้นไปที่เทือกเขาป่า*สามหมื่นทุ่ง* ชาวเผ่ามูเซอได้พบท่าน เขาได้ถามท่านว่า *"พระมึง พระมึง จะไปไหน มานี่มาอยู่กับกู หลังบ้านกูมีรูให้มึงอยู่"*

ท่านก็มีความสงสัยว่ามันรูอะไร เป็นลักษณะอย่างไร ?

พวกชาวเผ่ามูเซอก็นำท่านไปเพื่อดูให้เห็นจริงด้วยตา พอไปถึงพวกนั้นก็ชี้บอกว่ารูอยู่นี่ "รู" ที่แท้ก็คือ "ถ้ำ"

ท่านจึงตัดสินใจพำนักอยู่ที่นั้น เป็นสถานที่สัปปายะดี พวกเขาได้เอาอาหารขึ้นไปถวายให้ทุกวัน

อีกแห่งหนึ่งที่พระอาจารย์ชิตไปหาสถานที่เพื่อบำเพ็ญภาวนา

มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเผ่ามูเซอถามท่านว่า "พระมึง พระมึง จะไปไหน อย่าไปทางนั้นเลย พวกนั้นเป็นคริสต์ เขานับถือคริสต์ เขาไม่ใส่ข้าวให้มึงกินหรอก"

ต่อมาวันหนึ่งท่านอยากพิสูจน์ให้รู้จริงเห็นจริงว่าชาวบ้านนั้นจะเป็นจริงตามที่เขาบอกไว้หรือไม่ จึงเดินทางไปบิณฑบาตที่หมู่บ้านนั้น พระอาจารย์ชิตเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าบันได เขาเห็นเข้าก็ชะเง้อมองด้วยความสงสัย ออกมาถามท่านว่า *"พระมึงจะเอาอะไร"*

ท่านจึงชี้ลงมาที่บาตร แล้วเขาก็กลับเข้าบ้าน อีกไม่นานนักเขาก็เอาข้าวจานหนึ่งมาถือไว้โดยหวังจะให้ท่านหยิบเอาเอง

ท่านก็ชี้ลงไปในบาตรโดยไม่ได้พูดอะไร เขาก็เลยคว่ำจานเคาะเทลงไปในบาตร เสร็จแล้วก็รีบวิ่งหนีขึ้นบ้านไป

เหตุสำคัญเพราะพระอาจารย์ชิตเมตตาหวังจะไปโปรดเขา ซึ่งเขาไม่คุ้นเคยกับพระ

(บน) พระอาจารย์ชิต บนศาลาวัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์
(ล่าง) ซ้าย พระอาจารย์ชิต และ พระอาจารย์เด่น นนฺทิโย สมัยจำพรรษาที่ ถ้ำพระวิหาร จังหวัดตาก

พระธุดงค์รุ่นวิ่งป่าราบ

พระอาจารย์ชิตมีอุปนิสัยชอบธุดงค์ ชอบอดอาหาร ท่านมักเที่ยวธุดงค์อยู่องค์เดียว ถึงแม้จะมีหมู่พวกไปก็เพียงองค์สององค์ แล้วก็แยกกันพำนักหาสถานที่ภาวนาห่างกัน

การบิณฑบาตก็เป็นไปตามอัธยาศัย ต่างก็แสวงหาบิณฑบาตโดยลำพัง

เมื่อปี ๒๕๒๙ ***พระอาจารย์ชิต*** และ***พระอาจารย์กุหลาบ*** เดินธุดงค์ไปเขตอำเภอเด่น จังหวัดตาก

พระอาจารย์ชิตไปพำนักอยู่ใกล้บ้านห้วยปลาหลด

พระอาจารย์กุหลาบ แยกไปพำนักอยู่อีกแห่งหนึ่ง พระอาจารย์ชิตชอบไปบิณฑบาตตามสวนข้าวโพด จะมีพวกชาวพม่าใส่บาตรให้ บางครั้งท่านก็อดอาหาร ๖-๗ วัน จึงออกไปบิณฑบาตครั้งหนึ่ง แล้วก็งดอาหารอีก ท่านว่าอดอาหารแล้วภาวนาดี

ส่วนพระอาจารย์กุหลาบ (เสือดำ) นิยมอดนอนแล้วภาวนาดี

ครั้งหนึ่งทั้งสององค์ได้พบเสือโคร่งใหญ่ออกเที่ยวหากิน

มันร้องเสียงลั่นสนั่นป่า

ท่านทั้งสองเห็นท่าไม่ดี..

..ด้วยความที่เป็นพระกรรมฐานฉลาด...รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี!

..ก็เลยพากันวิ่งตูดกลมหนีเสือ!

พระอาจารย์กุหลาบ ออกธุดงค์ร่วมกับพระอาจารย์ชิต

ต่างองค์ต่างไปตามความถนัด..วิ่งป่าราบ..

แต่พอวิ่งไป ๆ หนัก ๆ เข้า มันก็เหนื่อย..หมดแรง

พระอาจารย์ชิตคิดว่า ถ้าจะตายก็ให้มันตาย จะกลัวเสือทำไม พ่อแม่ครูบาอาจารย์ท่านก็ไม่กลัว เราเป็นศิษย์ไม่เดินตามครูก็อย่าอยู่เลย ให้เสือมันคาบกินเสีย

ท่านคิดได้ก็เข้าไปที่ภาวนา จิตสงบลง ร่างกายหายหมด เหลือแต่ผู้รู้เพียงอย่างเดียว

พอจิตถอนขึ้นมาความกลัวก็หายไป มีแต่จิตที่ห้าวหาญ จึงได้ขนานนามเพื่อเป็นเกียรติยศแห่งความทรงจำประดับบารมีว่า ***"พระธุดงค์รุ่นวิ่งป่าราบ"***

(รุ่นนี้ดีจริง ๆ อยากไปสมัครร่วมรุ่น.. ไม่แน่อาจจะมี..รุ่นขี้แตกขี้แตน..หรือว่ามีแล้วแต่ไม่ยอมเปิดเผยตัว..ผู้เขียน)

พระอาจารย์ชิตมีเมตตาต่อสัตว์ป่านานาชนิดเช่น เก้ง กวาง ท่านจะให้ข้าว กล้วย วางไว้ให้กินเสมอ ๆ สัตว์พวกนี้ก็จะเข้ามาหากินใกล้ ๆ โดยไม่หวาดกลัวต่อท่าน แม้จะสะดุ้งกลัวก็เป็นไปตามสัญชาตญาณของสัตว์

ปี ๒๕๓๐ พระอาจารย์ชิตกับพระอาจารย์กุหลาบ และพระอาจารย์บัว (ไม่ใช่องค์หลวงตา) ได้ไปเที่ยวธุดงค์ในเขตจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ แถวบ้านท่าไม้ลาย

ได้พบเสือดำใหญ่ออกเที่ยวหากินอาหาร มันร้องเสียงดังมาก มันสามารถร้องเรียนแบบเสียงสัตว์อื่นได้ ถ้ามันเห็นเหยื่อเป็นสัตว์ชนิดใดมันก็จะร้องเสียงสัตว์ชนิดนั้นได้เหมือนมาก ถ้ามันพบเก้งก็จะร้องเสียงเก้ง พบกวาง ลิงเสน ไก่ป่า

โยมพ่อพระอาจารย์ชิต เสียชีวิตในขณะที่ท่านจำพรรษาที่ตำบลป่าไม้ลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เสือมันจะร้องเสียงสัตว์นั้นเป็นวิธีอุบายหลอกล่อเหยื่อของมัน

พระอาจารย์ชิตท่านมีประสบการณ์เรื่องเสือมาแล้ว จึงไม่กลัวเหมือนแต่ก่อน แต่ท่านก็ไม่ทิ้งสติ ทำสติติดแนบอยู่กับจิตใจตลอดเวลา พร้อมคำบริกรรมพุทโธจ่อไว้ตลอด ไม่ให้ขาดสายทาง

ศาลาวัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ ที่พระอาจารย์ชิตสร้าง

๑๒ ออกไปตั้งวัด

ประมาณ ต้นปี ๒๕๒๙ เช้าวันหนึ่งองค์หลวงตามหาบัวเทศนา เปิดโอกาสให้พระที่มาศึกษาปฏิบัติธรรมกับองค์ท่านมานานพอสมควรแล้ว ก็ควรจะออกวิเวกไปหาตั้งวัดตามอุปนิสัย

โดยหลวงตากล่าวว่า ***"จะมาติดอยู่กับครูบาอาจารย์...จะมาเป็นเณรน้อยอยู่นี่ จนเฒ่าจนแก่หรือ?***

ชาวบ้านเขายังออกเหย้าออกเรือน ออกครอบครัว นี่ก็อายุพรรษามากกันแล้ว ควรไปสร้างครอบครัวได้แล้ว จะมาเกาะครูบาอาจารย์ตลอดไป ไม่ได้นะ..ให้พากันคิด.."

คราวนั้นหลวงตาท่านไล่พระเก่าออกเกือบทั้งหมด

จากนั้นต่างองค์ต่างก็ขยับขยายไปแสวงหา สถานที่เหมาะสมเพื่อปฏิบัติจิตภาวนา

องค์หลวงตาได้พูดเฉพาะเจาะจงว่า *"ท่านเหลิม! ท่านชิต! อยู่มาก็นานแล้ว ขยับขยายบ้างซิ หมู่คณะที่จะมาใหม่ก็ไม่มีที่อยู่"*

พระอาจารย์เฉลิมได้ไปจำพรรษาอยู่วัดป่าแก้วชุมพล และต่อมาได้ไปสร้างวัดป่าภูแปก ตำบลหนองงิ้ว อำเภอวังสะพุง จังหวัดเลย

ในปี ๒๕๓๕ หลังจากออกพรรษาแล้ว พระอาจารย์ชิตและพระอาจารย์พิมพา ได้มาพักภาวนาที่วัดถ้ำผาแดงและช่วยหลวงปู่ลี กุสลธโร สร้างเสนาสนะ

สถานีอนามัยที่พระอาจารย์ชิต สร้างมอบให้ส่วนราชการในนามหลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน

เสร็จแล้วได้ออกเที่ยวธุดงค์ไปทางจังหวัดเลย ไปวัดป่าภูแปก ของพระอาจารย์เฉลิม

จากนั้นได้เดินท่องเที่ยวไปทางอำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ ท่านได้ไปบูรณะถ้ำผาหมากกล้วย เพื่อใช้ประโยชน์ในการปฏิบัติจิตภาวนา

ท่านได้ไปหาพระอาจารย์บุญจันทร์ กตปุญฺโญ เพื่อหารือต้องการที่ดินหลังถ้ำผาหมากกล้วย จะได้มีพื้นที่ให้กว้างขวาง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพื้นที่ภูเขาสลับซับซ้อนมีพื้นที่ป่าอุดมสมบูรณ์บ้าง สภาพป่าถูกทำลายบ้าง ขอให้พระอาจารย์บุญจันทร์ได้ช่วยเหลือ

ด้วยคุณลักษณะประจำตัวของพระอาจารย์ชิตถ้ามีความตั้งใจมุ่งมั่นแล้วจะต้องพยายามให้เกิดผลสำเร็จให้ได้

ท่านเดินทางไปพบพระอาจารย์บุญจันทร์ถึง ๓ ครั้ง เพื่อเร่งรัดในเรื่อง

ที่ดิน เดือนมีนาคมไปครั้งแรก ต่อมาท่านไปเดือนพฤษภาคมเป็นครั้งที่สอง และเดือนมิถุนายนเป็นครั้งที่สาม เป็นการยืนยันด้วยความมุ่งมั่นจริงจัง

ต่อจากนั้นท่านก็ไปหาพระอาจารย์เฉลิม แล้วไปตรวจดูสภาพสถานที่เห็นว่าเหมาะสมที่ควรจะรักษาไว้ และฟื้นฟูสภาพป่าที่เสื่อมโทรมให้อยู่ในสภาพป่ามากขึ้น

พระอาจารย์เฉลิมพูดกับพระอาจารย์ชิต เพื่อย้ำความแน่ใจว่า "ถ้าอยากได้ที่ดินหลังถ้ำเพิ่มอีกก็จะช่วยกราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์ แต่ต้องอยู่นะ ถ้าหนีจากดงคล้อก็ให้ไปจากประเทศไทยเสีย"

พระอาจารย์ชิตยืนยันว่า "อยู่แน่นอน"

จากนั้นพระอาจารย์เฉลิมจึงไปกราบเรียนถวายพระหลวงตามหาบัว เพื่อขอความเมตตา เริ่มแรกเพียงประมาณ ๑๕๐ ไร่

องค์หลวงตาถามว่า "ใครจะเฝ้า"

ท่านตอบว่า "ท่านชิตจะอยู่"

ท่านถามว่า "ราคาไร่ละเท่าไร"

ตอบว่า "ไร่ละ ๑๐,๐๐๐ บาท"

องค์หลวงตาจึงตอบว่า

"๑,๕๐๐ ไร่เราก็จะเอา"

จึงเป็นจุดเริ่มต้นของโครงการน้ำหนาว

จากนั้นจึงเริ่มดำเนินการจัดซื้อที่ดิน

พระอาจารย์บุญจันทร์ กตปุญฺโญ

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน) ผู้อุปถัมภ์โครงการน้ำหนาว

๑๓ โครงการน้ำหนาว

ปี ๒๕๓๖ ก่อนเข้าพรรษาประมาณ ๑ เดือน ได้ดำเนินการติดต่อกับเจ้าของพื้นที่ดินบริเวณที่ต้องการ เริ่มจาก ๑๕๐ ไร่ ขยายไปได้เป็น ๓,๐๐๐ กว่าไร่ที่ผาหมากกล้วย ดงคล้อ

ต่อมาได้ดำเนินจัดซื้อ ครอบคลุมไปถึงผาน้ำเที่ยงอีกประมาณ ๔,๕๐๐ ไร่ และขยายต่อไปทางตอนล่างที่ติดกับแม่น้ำเลยอีก ประมาณ ๘,๐๐๐-๙,๐๐๐ ไร่ เป็นสภาพป่าธรรมชาติ ต้นน้ำลำธารที่ต้องรักษาไว้ ปลูกป่าเพิ่มเติมเพื่อคืนสภาพป่าให้กับธรรมชาติ และได้ขยายพื้นที่ต่อไปถึงบ้านสามแยกอีกประมาณ ๓,๒๗๕ ไร่ แต่บริเวณนี้เป็นสภาพป่าเสื่อมโทรม บางแห่งไม่มีสภาพเป็นป่าแล้ว จะต้องปลูกป่าฟื้นฟูขึ้นใหม่

ด้วยความเมตตาขององค์พระหลวงตา จึงได้เกิดโครงการรักษาป่าต้นน้ำลำธาร เพื่อเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวขึ้น รวมพื้นที่ FPT25/1 ดงคล้อ กับ FPT 25/2 สามแยก ได้รับการสนับสนุนจากหลายฝ่าย เช่น มูลนิธิชัยพัฒนา ธนาคารแหลมทองจำกัด มหาวิทยาลัยขอนแก่น กองทัพภาคที่ ๓ และหน่วยราชการต่าง ๆ

ในขณะดำเนินการเรื่องพื้นที่ดินอยู่นั้น ก็ได้ดำเนินการตั้งวัดสร้างควบคู่กันไป พระอาจารย์ชิตได้ดำเนินการสร้างวัดป่าดงคล้อ (เป็นชื่อต้นไม้คล้อเขียว) สร้างศาลาขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๙

พระชิต ฐิตจิตฺโต

๑ กุฏิหลวงตามหาบัว ๒-๓ โรงชักย้อม ๔ ศาลา ที่วัดป่าดงคล้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ที่พระอาจารย์ชิต สร้าง

พระอาจารย์เฉลิมไปเริ่มสร้างวัดป่าบ้านสามแยก ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ อยู่ในอำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์ และควบคุมดูแลรักษาพื้นที่ป่า FPT25/2

องค์หลวงตาได้ให้ความสนใจเป็นพิเศษ ได้เมตตาเพื่อประโยชน์แก่พระพุทธศาสนาและประเทศชาติไทย โดยมีศิษยานุศิษย์ขององค์ท่านได้ดำเนินตามแนวทางพ่อแม่ครูบาอาจารย์ ทั้งยึดถือท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต เป็นหลัก และสืบทอดดำรงรักษาปฏิปทาของพระธุดงค์กรรมฐาน(พระป่า) เพื่อประโยชน์ตนและประโยชน์ผู้อื่น คือชาติไทยอันเป็นหลักชัย มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

องค์พระหลวงตาได้เมตตาไปดูสภาพพื้นที่ป่า ไปดูถ้ำผาหมากกล้วยด้วยตนเองและได้กล่าวไว้ว่า ***“ใครจะมาอยู่ที่ถ้ำนี่ต้องแผ่เมตตานะ ใครไม่แผ่เมตตาอยู่กันไม่ได้”*** ถ้ำนี้เป็นถ้ำที่พระอาจารย์ชิตบูรณะและบำเพ็ญภาวนาเพื่อสร้างวัดป่าดงคล้อนั่นเอง

หลวงตาได้กล่าวถึงโครงการน้ำหนาวไว้ว่า...

“....**ที่น้ำหนาวนั้นเราได้ซื้อที่ให้เป็นพันเป็นหมื่นไร่นะ ซื้อที่แถวนั้นเพราะที่นั้นเป็นป่าที่สวยงามมาก และเป็นต้นน้ำลำธารอยู่ที่นั่น** เช่นอย่าง ***“แม่น้ำเลย”*** ไหลไปผ่าน ที่เรียก แม่น้ำเลย เพราะสายน้ำนี้ได้ไหลเลยผ่านออกจากต้นน้ำนี่ละ เราไปเห็นความสำคัญแล้ว พอดีเขาเสนอขายให้ ไปติดตามดูให้หมดแถวนี้ เรากว้านซื้อเอาหมดเลย

มอบทางภายในให้พระที่อยู่แถวนั้น เช่นอย่างท่านชิต แล้วองค์ไหนมีวัดอยู่แถวนั้น ให้เป็นผู้ดูแลรักษา

ภายนอกรอบด้านมอบให้ทหารดูแล ไม่อย่างงั้นจะไม่พ้นจากลักลอบถูกทำลาย เมื่อทหารมีอยู่เป็นจุด ๆ แถวนั้นแล้วเขาก็ไม่กล้า

นี่ซื้อเป็นพันเป็นหมื่นไร่ กว้างขวางมากทีเดียว และเป็นต้นน้ำลำธารได้เป็นอย่างดี

ถ้ำผาหมากกล้วย วัดป่าดงคล้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ เป็นสถานที่พระอาจารย์ชิต มาอยู่ในสมัยเริ่มแรก

ถ้าหากว่าไม่ซื้อไว้นี้หมด แล้วแห้งแล้งขึ้นมาทันที **เราห่วงบ้านห่วงเมือง เราทำเอาไว้ให้ลูก ๆ หลาน ๆ ได้ใช้ต่อไป จึงได้ซื้อไว้หมด**

ไปที่ไหนไม่ได้คุยนะ

ไปที่ไหนมันเห็นแต่รอยมือของเราทำไว้ ๆ ๆ

ถ้าอยู่ธรรมดาก็ไม่เห็น ออกไปนี้เห็นทั้งนั้นแหละ

ออกไปที่ไหน ๆ เห็นเป็นแถวไปเลยเชียว

ไม่ว่าโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ที่ไหน ๆ ทำประโยชน์ ยังซอกแซก แปลก ๆ ต่าง ๆ มีอยู่ทั่วไปนะเขาขอความช่วยเหลือ ช่วยไปเรื่อย ๆ เรื่อยมา

นั่นหล่ะ **"เมตตาธรรม"** เฉลี่ยให้ความสุขทั่วถึงกัน เรียกว่า **"ธรรม"**

ท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าธรรมคืออะไร?

ที่เราซื้อนั่นซื้อนี้เรียกว่า "ธรรม" เฉลี่ยความสุขให้โลกทั้งหลายที่มีความจำเป็นทั่วหน้ากัน หวังพึ่งซึ่งกันและกันอยู่ตลอดมา จะอยู่เอกเทศอย่างนี้ไม่ได้ เราอย่าว่าเราเก่งนะ เป็นมหาเศรษฐีต้องอาศัยคนงานใช่ไหมล่ะ ลูกน้องคนงานหนุนเข้าไปเพื่อความเป็นเศรษฐี เศรษฐีก็ต้องเลี้ยงคนงาน อาศัยกันอยู่อย่างงั้น จึงเรียกว่า **อญฺญมญฺญํ** ต้องอาศัยกัน

คณะศรัทธาที่ร่วมสร้างศาลาวัดป่าดงคล้อ ถ่ายภาพร่วมกับพระอาจารย์ชิต

พระชิต ฐิตจิตฺโต

(บน) หลวงพ่อวิไล อาจารย์ณรงค์ พระอาจารย์เฉลิม พระอาจารย์ชิต
(ล่าง) พระอาจารย์ชิต อุปัฏฐากหลวงปู่เจี๊ยะที่โรงพยาบาลศิริราช

ชีวิตเพื่อชาติ...เพื่อศาสนา

ด้วยคุณลักษณะพิเศษเฉพาะตัวของพระอาจารย์ชิตนั้น ทั้งบุญญาวาสนาบารมีที่ท่านได้สั่งสมมาแต่อดีตชาติ ในความรู้ความสามารถ และคุณธรรมประจำจิตใจ

แม้จะดำเนินชีวิตเป็นฆราวาสอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ แต่ก็มีความเด่นดัง วิถีชีวิตเกิดแปรผัน มุ่งสู่ร่มกาวสาวพัสตร์ก็มีความมุ่งมั่นเอาจริงเอาจัง มอบกายถวายชีวิตแก่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ โดยมีพ่อแม่ครูบาอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน เป็นเจ้าชีวิตของท่านแล้ว กิจการงานใด ๆ พระอาจารย์ชิตจะทำอย่างถวายชีวิตให้พวกเราเห็น เป็นประจักษ์พยานได้ว่า พระอาจารย์ชิตทำงานตอบแทนพระคุณองค์หลวงตาอย่างถวายชีวิตถึงปานนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

ทุก ๆ งาน***พระอาจารย์ชิต พระอาจารย์เฉลิม*** ภาษาโลกจะเรียกว่า ***"คู่หู"*** หรือ ***"เพื่อนตาย"*** ฝรั่งจะเรียกว่า ***"บัดดี้"***

ส่วนทางธรรมท่านเรียกว่า ***"สหธรรมิก"*** หมายถึง เพื่อนร่วมเป็นร่วมตาย ร่วมประพฤติธรรมสร้างคุณงามความดี ร่วมหาทางหนีจากวัฏฏสงสาร

ในยามที่ต้องปฏิบัติภารกิจหน้าที่อันสำคัญ ท่านถือว่างานใด ๆ ก็ตาม ถ้าองค์หลวงตาฯสั่งหรือมอบหมายจะเป็นการทั่วไป หรือเป็นการเฉพาะเจาะจงก็ตาม ท่านทั้งสองจะเป็นชุดบุกเบิก เริ่มต้น หรือพวกแนวหน้า

ด้วยคุณลักษณะประจำนิสัยที่พระอาจารย์ชิต ใจร้อนรวดเร็ว และอาจรุนแรง เสมือนนักรบกล้าตาย

ผสมผสานกับพระอาจารย์เฉลิมซึ่งมีคุณลักษณะเฉพาะตนคือใจเย็นล้ำลึก จะเรียกตามภาษาโลกว่า นักฆ่าเลือดเย็นก็คงไม่ผิดนัก

พระอาจารย์เฉลิมเป็นชาวบ้านบก ตำบลหนองไข่นก อำเภอม่วงสามสิบ จังหวัดอุบลราชธานี ได้มาพบเพื่อนคู่หู คือ พระอาจารย์ชิต คนเมืองเพชร เข้าจนได้ ไปไหนไปกัน ถึงไหนถึงกัน

มีคุณลักษณะทหารนักรบธรรมทั้งคู่!

ไม่ว่า***งานผ้าป่าช่วยชาติ ผ้าป่าสงเคราะห์โลก งานรักษาพระพุทธศาสนาตามพระธรรมวินัย งานเผยแพร่ธรรม การตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน และงานเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาต่างๆ***

ทั้งสองท่านไม่เคยละเว้น

พระอาจารย์ชิตจะต้องเดินทางขึ้นเหนือล่องใต้ บุกตะลุยไปทุกที่ เพื่อจัดเตรียมสถานที่ก่อนที่องค์หลวงตาจะเดินทางไปถึง พยายามอำนวยความ

สะดวกทุกอย่าง ไม่ให้ขัดอัธยาศัยขององค์หลวงตา และไม่ให้องค์หลวงตาต้องลำบากธาตุขันธ์ในวัยชรา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถานที่จำวัดและแสดงธรรม ตลอดจนพิธีกรรมต่าง ๆ การประชาสัมพันธ์ ติดป้ายโฆษณา และแจกต้นผ้าป่า ซึ่งล้วนแต่เป็นงานหนักที่ต้องอาศัยกำลังใจอันเด็ดเดี่ยว บวกกับแรงศรัทธาอันแก่กล้า จึงจะสามารถกระทำให้ลุล่วงสำเร็จไปด้วยดี

อีกงานหนึ่งที่สำคัญ คือ งานปกป้องพระพุทธศาสนา เมื่อมีการเสนอร่างพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ฉบับแก้ไขใหม่ อันไม่ชอบมาพากล รวมไปถึงการแต่งตั้งคณะผู้ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราช โดยไม่ชอบด้วยพระธรรมวินัยและผิดราชประเพณี

พระอาจารย์ชิตก็เป็นแกนนำสำคัญรูปหนึ่ง ที่ร่วมต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับหมู่เพื่อน ตามรอยองค์หลวงตาโดยไม่สะทกสะท้านหวาดกลัว แม้ในคราวที่ถูกล้อมกรอบในสำนักงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติ พุทธมณฑล จนกระทั่งสวดคว่ำบาตรผู้อำนวยการสำนักพุทธ ฯ

พระอาจารย์ชิตนี่เองเป็นผู้ขันอาสาสวดคว่ำบาตรอย่างอาจหาญ

พระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน)

สวดพระปาฏิโมกข์ได้รับคำชม จากหลวงตา

เมื่อพูดถึงการสวดเป็นภาษามคธบาลี อย่าว่าแต่การสวดคว่ำบาตรเลย แม้การสวดปาฏิโมกข์ ที่ถือว่ากระดูกอย่างที่สุดแล้วในบรรดาการสวดทั้งหลาย

หากจะนับพระสวดปาฏิโมกข์สายวัดป่าบ้านตาดเก่ง ๆ นั้น พระอาจารย์ชิตก็ติดอยู่ในอันดับต้น ๆ จนท่านได้รับการยกย่องจากองค์หลวงตาในการสวดครั้งแรกที่วัดป่าบ้านตาด เวลา ๐๕.๐๐ น. เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๒๒ ว่า

"สวดดีหลาย เสียงเพราะเหมือนอาจารย์สุดใจพี่เลี้ยง"

คราวนั้น***พระอาจารย์อินทร์ถวาย*** เป็นผู้ตรวจทาน ***พระอาจารย์ปัญญา*** เป็นผู้บันทึกเทป มีพระสงฆ์ร่วมฟัง ๒๕ รูป

ในสมัยนั้นนอกจากพระอาจารย์อุ่นหล้า จิตธมฺโม วัดป่าแก้วชุมพล ที่ว่าสวดพระปาฏิโมกข์เก่งแล้ว

พระอาจารย์ชิตก็ไม่เป็นสองรองใครในเรื่องนี้

นับว่าท่านเป็นผู้มีพรสวรรค์ในใช้เสียงให้ถูกอักขระฐานกรณ์แห่งภาษาบาลีอันเป็นต้นแบบ ที่พระกรรมฐานสายป่าถือเคร่งจะมักง่ายมิได้

ต้องฝึกให้ชำนาญ คือ ต้องเป็นผู้ทรงจำ ช่ำชอง และคล่องปาก

ทั้ง ๓ ประการไปด้วยกันจึงจะนับว่าเป็นผู้ชำนาญในการสวดแท้

ภาพถ่ายทางอากาศสวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ กรุงเทพฯ สถานที่ตั้งสถานีเสียงธรรมเพื่อประชาชนแห่งแรก

เป็นปฐมหัวหน้าสถานีเสียงธรรมเพื่อประชาชน

เมื่อครั้งหลวงตาเมตตาให้ตั้งสถานีวิทยุได้ พระอาจารย์ชิตก็เป็นผู้หนึ่งที่ทุ่มเทเรี่ยวแรง ก่อตั้งบุกเบิกกันมากับหมู่พวกอย่างลำบากทุลักทุเล ***"หนักเอาเบาสู้ หนักสู้เบาเอา"*** ไม่ท้อถอยอ่อนแรงเลย

สถานีวิทยุเสียงธรรมตั้งขึ้นใหม่ ๆ พระอาจารย์ชิตถูกคณะสงฆ์มอบหมายให้เป็นหัวหน้าสถานี

แม้สถานีวิทยุเสียงธรรมในเครือข่ายอื่น ๆ ทั่วประเทศ ของหลวงตาท่านก็สู้อุตสาห์ไปช่วยและเป็นกำลังใจให้ในหลาย ๆ ด้าน

เรียกได้เต็มปากเต็มคำว่า ***"นักรบธรรมของหลวงตา"*** เพราะงานที่เกี่ยวเนื่องกับองค์หลวงตาบนโลกมนุษย์นั้น

ท่านเป็นผู้หนึ่งที่ตาดู หูฟัง ใจคิด ทุ่มเท สอดส่องดูแล เอาใจใส่ คิดไว้ในหัวอกหัวใจเสมอ ไม่นิ่งดูดาย

อุทิศชีวิตทั้งหมดช่วยงานองค์หลวงตาอย่างสุดตัวและหัวใจ โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก

นั่งรถเดินทางไปทุกแห่งทุกหนเพื่อให้งานขององค์หลวงตาสำเร็จลุล่วง.. จนกระทั่งลมหายใจสุดท้าย....ตายในหน้าที่

พระชิต ฐิตจิตฺโต

(บน) หลวงปู่ลี กุสลธมฺโม ในงานกฐินวัดป่าดงคล้อ
(ล่าง) ขวาสุดพระอาจารย์ชิต ถ่ายภาพล่าสุดที่วัดธรรมสถิตย์ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๐

๑๗ สนทนาธรรมครั้งสุดท้ายกับพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

ก่อนท่านมรณภาพ ๒ วัน ท่านกลับไปพักที่วัดสมอดาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี อันเป็นถิ่นฐานบ้านเกิดของท่าน เหมือนกับเป็นเครื่องหมายว่า "กลับไปเพื่อสั่งลา"

ท่านพักที่วัดสมอดาน ตั้งแต่วันที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เพื่อมาควบคุมดูแลการสร้างสถานีวิทยุเสียงธรรมฯ ที่จะย้ายมาตั้งที่วัดสมอดาน โดยท่านมาจำวัดอยู่ที่นี่ ท่านบอกว่าครั้งนี้จะมาอยู่ที่นี่จนงานแล้วเสร็จ

เมื่อท่านมาพักอยู่ที่วัดนี้ ชาวบ้านที่หมู่บ้านนี้ก็จะไปกราบท่านและพูดคุยซักถามท่านเป็นประจำ เนื่องจากพื้นเพดั้งเดิมของท่านเป็นคนหมู่บ้านนี้

ในคืนวันที่ ๑๗ มิถุนายน ๒๕๕๐ เวลา ๑๙.๐๐ - ๒๓.๐๐ น. ในเวลาดังกล่าวนั้นมีญาติโยมของท่านมากราบ ๒ คน ซึ่งทั้ง ๒ คนก็เป็นญาติของท่าน คนหนึ่งเป็นพี่ชายของท่าน

ในช่วงแรกนั้นท่านก็พูดคุยกับพี่ชายของท่านเกี่ยวกับสารทุกข์สุขดิบของญาติคนอื่น ๆ เมื่อพูดคุยกับพี่ชายท่านเรียบร้อยแล้ว โยมอีกคนหนึ่งจึงถามถึงการเที่ยวออกธุดงค์ของท่าน

ท่านจึงเล่าให้ฟังว่า ***ตั้งแต่บวชนั้นเมื่อได้ไปอยู่กับหลวงตาฯ ท่านต้อง***

[redacted]

นายเชิบ งามชม พี่ชายพระอาจารย์ชิต

เปลี่ยนตัวเองทุกอย่าง ล้างสมองใหม่ทั้งหมด เนื่องจากวิธีคิด วิธีปฏิบัติแตกต่างจากที่ท่านได้พบเห็นและปฏิบัติมาอย่างสิ้นเชิง

อยู่ที่วัดป่าบ้านตาด ช่วงประมาณ ๕ ปีแรก ไม่ได้ออกไปไหนเลย ฝึกอยู่ที่วัดตลอด

จนอายุพรรษามากพอสมควร ในช่วงออกพรรษา จะขอลาหลวงตาฯ ออกเที่ยวธุดงค์ เพื่อหาความลำบาก เนื่องจากหลวงตาไม่อยากให้ติดสุข ความสะดวกสบายในวัด ท่านให้ไปหาความวิเวกภายนอก จะออกธุดงค์ช่วงออกพรรษาตลอด เมื่อใกล้เข้าพรรษาก็จะกลับไปจำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาดฯ ทำแบบนี้ตลอดในช่วงที่อยู่กับหลวงตา ฯ

ท่านเล่าให้ฟังถึงเส้นทางที่ท่านธุดงค์เป็นแนวชายแดนไทย-พม่า บนเทือกเขา ตั้งแต่จังหวัดระนอง - แม่ฮ่องสอนนั้น ท่านได้เที่ยวธุดงค์มาหมดแล้ว พบชาวป่า ชาวเขา มากมาย รวมถึงไปทางด้านของฝั่งพม่าท่านก็ไปมาแล้ว บางที่ช่วงรอยต่อระหว่างหมู่บ้านนั้นต้องใช้เวลาเดินทางครึ่งวันบ้าง หนึ่งวันบ้าง ที่ใกล้สุดต้องใช้เวลาถึงวันครึ่งจึงจะพบหมู่บ้าน ท่านทำความเพียรบนป่าเขาตลอดโดยอาศัยการบิณฑบาต จากญาติโยมเหล่านั้น ซึ่งแต่ละที่มีความแตกต่างกันทั้งภาษาพูด และอาหารการกิน ท่านเล่าให้ฟังถึงอาหารที่ท่านติดใจมากที่สุด เป็นอาหารของชาวกระเหรี่ยง

ท่านเล่าให้ฟังว่า อาหารกระเหรี่ยงมีลักษณะ เหมือนกับรากหมา ทั้งกลิ่นสีสัน เมื่อใส่ในบาตรท่านพิจารณาอยู่เป็นชั่วโมงกว่าท่านจะฉันในมื้อนั้นได้

ป่าแถวนั้นค่อนข้างจะสมบูรณ์ มีสัตว์อยู่เป็นจำนวนมาก สัตว์ที่น่ากลัวก็เป็นงูจงอาง แต่ท่านก็ไม่เคยประสบเหตุใด ๆ เมื่อพบเห็นเจอกัน ก็ต่างคนต่างไปตามทางของตน ไม่ว่า จะเป็นเสือ หรืองู

การไปภาวนาในป่าช้า ในเขตจังหวัดขอนแก่น ซึ่งดูแล้วน่ากลัวมาก ท่านปักกลด และจะพักอาศัยอยู่ที่นั่น แต่พอตอนมืดดูบรรยากาศน่ากลัว ท่านจึงตัดสินใจเปิดกลดขึ้น แล้วเดินถือไฟฉาย เดินส่องตามหลุมศพทุกหลุม ในป่าช้านั้น ไม่เห็นมีผีหลุมไหนโผล่ขึ้นมาเลย การอยู่กับความกลัวนั้นจะทำให้จิตของท่านรวมได้เร็วขึ้นเพราะจิตมันไม่กล้าส่ายแส่ไปไหนเนื่องจากมันกลัว ท่านพักอาศัยอยู่ที่นั่นเกือบเดือน เพราะสงบดี

จากนั้นท่านพูดเรื่องเกี่ยวกับกายและจิต กายและจิตนั้นเป็นคนละส่วนกัน กายส่วนกาย จิตส่วนจิต ธาตุขันธ์ในร่างกายนั้นเป็นกายเป็นเครื่องใช้เครื่องอาศัยของจิต

กรรมของกายก็เป็นของกาย

กรรมของจิตก็เป็นของจิต

แม้จะทำจิตให้บริสุทธิ์หลุดพ้นแล้ว แต่กรรมของกายนั้นยังมีอยู่ กายก็ต้องไปใช้กรรมของกายให้หมดไป ทำอะไรไว้ก็ต้องไปใช้อย่างนั้น

ท่านยกตัวอย่างพระองคุลีมาล สาวกของพระพุทธเจ้าให้ฟังว่า “ท่านมีกรรมทางกาย ถึงแม้จิตท่านสำเร็จแล้ว แต่กายของท่านก็ยังต้องได้รับการทำร้าย เนื่องจากเป็นผลกรรมของกาย ไม่เกี่ยวกับจิตท่านที่บริสุทธิ์หลุดพ้นไปแล้ว ธาตุขันธ์เป็นเพียงเครื่องใช้ อยู่ภายใต้การสั่งบังคับของจิตทั้งสิ้น เมื่อใช้ไม่ได้ก็ต้องทิ้งไป เปรียบเหมือนกับรถยนต์ที่เขาถวายท่านมาให้ใช้ มันไม่ใช่ของท่าน ใช้ได้ก็ใช้ ใช้ไม่ได้ก็คืนเขาไป มันไม่ใช่ของเรา ให้มาดูที่จิตทำจิตให้มันสบาย อย่าไปยึดติดอยู่กับสิ่งใด การฝึกจิตท่านให้ใช้การบังคับจิตให้อยู่กับคำบริกรรม เช่นคำว่า **“พุทโธ”** เป็นต้น ให้ยึดกับพุทโธให้แน่น เมื่อจิตส่ายแส่ไปที่อื่น ให้เร่งพุทโธให้ถี่ เพื่อดึงจิตเข้ามาอยู่กับพุทโธ การอาศัยอยู่ในชีวิตประจำวันก็ให้ระลึกถึงพุทโธอยู่ทุกเมื่อ ตั้งแต่ตื่นจนเข้านอน ฝึกให้จิตนั้นติดกับพุทโธอย่างแนบแน่น

พระอาจารย์ชิต ขณะจัดเตรียมโรงทาน "ต้มขม อร่อยที่สุดในโลก" ที่ท่านมักไปตั้งโรงทานในงานครูบาอาจารย์เสมอ

ส่วนการภาวนานั้นให้ใช้การภาวนาพุทโธเช่นกัน ถ้าเกิดมีทุกขเวทนาเกิดขึ้นกับร่างกายเช่นการปวดเมื่อย เป็นเหน็บ ให้วางพุทโธ แล้วพิจารณาดูที่จุดที่เจ็บปวด พิจารณาทุกส่วนให้ละเอียดถี่ถ้วน พิจารณากลับไปกลับมาให้จิตอยู่กับการพิจารณานั้นไปให้ตลอด อย่าไปคาดเดาว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเวทนานั้น ๆ ให้พิจารณาถึงปัจจุบันไปเรื่อย ๆ

ในการพิจารณาเวทนานั้น เมื่อพิจารณาโดยใช้สติจับลงไปเรื่อย ๆ จิตจะวางเวทนาลงไปเอง จนเวทนาหายไป จึงกับเข้ามาสู่พุทโธอีกครั้งเพื่อให้จิตสงบ ในเรื่องของปัญญานั้นท่านว่ามันมีความละเอียดอ่อนอยู่มาก ถ้าพิจารณาเรื่องอะไรแล้ว ปัญญามันเกิดมองทะลุผ่านไปหมดจนปากพูดไม่ทัน

พระที่ท่านปฏิบัติจนจิตของท่านหลุดพ้นแล้วนั้นจิตของท่าน จะไม่มีบาปมีบุญ ในเรื่องของการเป็นการอยู่นั้นท่านก็จะกลับมาใช้นิสัยเดิม และรักษา

ภาพล่าสุดของพระอาจารย์ชิต อีกมุมหนึ่ง

วินัยของพระเพื่อสืบทอดและพร่ำสอนญาติโยม ให้มีหลักมีเกณฑ์ต่อไป จนธาตุขันธ์นั้นไม่สามารถใช้งานได้แล้วท่านก็จะวางทิ้งไป

ตอนท้ายนั้นท่านยังได้พูดถึงการแสดงธรรมอันแยบยลของหลวงตาฯ ซึ่งท่านว่าวัตรปฏิบัติของหลวงตาฯ นั้นละเอียดอ่อนยิ่งนัก

ท่านว่าปัญญาของท่านหลวงตาฯ นั้นครอบคลุมหมดทั้งสามโลกธาตุ ท่านจะรู้ทราบครอบคลุมไปหมดเปรียบได้กับหลวงปู่มั่น แต่เป็นเพียงต่างยุคสมัยกัน

หลวงปู่มั่นมุ่งเน้นสอนที่พระ แต่หลวงตานั้นสอนประชาชนทั่วไปด้วย

ท่านยังยกตัวอย่างบทธรรมของหลวงตาฯ ที่ว่า **คนมีบุญขึ้นสวรรค์นั้นเปรียบดังเขาโค และคนบาปตกนรกนั้นเปรียบดังขนโค** ท่านเปรียบกับการแสดงธรรมของหลวงตาฯ ที่แสดงให้กับประชาชน ญาติโยม ฟังกันเป็นจำนวนมาก แต่จะมีสักกี่คนที่เข้าใจลึกซึ้งถึงบทธรรมของท่านและนำไปปฏิบัติตาม

ดังนั้นผู้ที่ฟังธรรมของท่านหลวงตาฯ แล้วเข้าใจรู้ความได้ แสดงว่าคนเหล่านั้นย่อมมีนิสัยที่สามารถฝึกปฏิบัติให้เจริญยิ่งขึ้นได้ ส่วนผู้ที่ไม่ฟังฟังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ นั้นก็เป็นไปตามกรรมของแต่ละบุคคล

ท่านยังยกตัวอย่างถึงลูกศิษย์ที่เป็นคนงานอยู่ที่วัดของท่าน เขาจะตีหัวปลาแต่ท่านห้ามเขา เขายังไม่ฟังยังตีปลาตายให้เห็นต่อหน้าต่อตาเลย

ท่านบอกว่ามันเป็นเรื่องยากที่จะสอนในทุกคนเข้าใจได้เหมือนกัน

ในท้ายสุดท่านยังย้ำในเรื่องของการปฏิบัติให้ระลึกถึงพุทโธอยู่ทุกเมื่อ

เคลื่อนย้ายศพเข้าสู่สวนแสงธรรม

นาทีชีวิต พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

ในชีวิตความเป็นพระของพระอาจารย์ชิตท่านได้เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ในการเดินทางไปทำกิจต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วถึง ๒ ครั้ง

ครั้งแรกไปงานพิธีเปิดเจดีย์คุณแม่ชีแก้ว เสียงล้ำ ที่สำนักชีบ้านห้วยทราย อำเภอคำชะอี จังหวัดมุกดาหาร เกิดอุบัติเหตุโดยรถยนต์ หลบรถอื่นจึงแหกโค้ง เขตอำเภอหนองพอก จังหวัดร้อยเอ็ด

ครั้งที่สองได้เดินทางจากชุมแพไปน้ำหนาว รถยนต์แหกโค้งเพราะหลบรถบรรทุก ๖ ล้อ บริเวณระหว่างใกล้บ้านโคกยาวและบ้านป่ารวก อำเภอน้ำหนาว จังหวัดเพชรบูรณ์

ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม... อันเป็นครั้งสุดท้าย...

คืนวันที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐ พระอาจารย์เฉลิมท่านฝันไม่ดีว่า..

..มีเพื่อนคนหนึ่งลักษณะคล้ายพระอาจารย์ชิต ได้เดินทางไปที่แห่งใดแห่งหนึ่งด้วยกัน แต่มองไม่ชัดว่าเป็นพระอาจารย์ชิต ได้ตายลง ก่อนตายเพื่อนคนนั้นได้นั่งหันหน้าไปทางทิศใต้..

ฝันเป็นลางบอกเหตุร้าย.. แต่พระอาจารย์เฉลิมก็ไม่ได้เฉลียวใจว่า จะเกิดเหตุร้ายขึ้นแม้แต่น้อย

รุ่งเช้าวันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ท่านจึงนำรถเก๋ง (Benz 280)

(บน) พระมหาเถระทอดผ้าบังสุกุล (ล่าง) พระสงฆ์สวดมาติกา

หมายเลขทะเบียน กค. ๗๙๑๔ กรุงเทพฯ มารับพระอาจารย์ชิตที่วัดสมอดาน อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี เพื่อเดินทางไปตรวจความก้าวหน้าการจัดตั้งสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน อำเภอบางสะพานน้อย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

ทั้งสองรูปนั่งรถเดินทางมุ่งหน้าไปทางถนนเพชรเกษม (ขาล่องใต้) เวลา ๑๕.๓๐ น. ถึงบริเวณ ก.ม. ๔๐๖ - ๔๐๗ ม.๑๐ ตำบลทองมงคล อำเภอบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ฝนตกหนัก ถนนลื่น พลขับพยายามบังคับรถ แต่ไม่สามารถบังคับได้ จนกระทั่งรถยนต์เสียหลักพุ่งชนต้นมะฮอกกะนีหัก ส่วนกลางรถกระแทกชนอย่างเต็มที่ รถจึงตกถนนด้านทิศตะวันออก หันหน้าไปทางทิศใต้

พระอาจารย์เฉลิม ซึ่งนั่งหน้าคู่กับคนขับ กระดูกแขนซ้ายหัก แต่ไม่มีบาดแผล

พระอาจารย์ชิต นั่งหลัง ขณะเกิดเหตุนั่งหลับอยู่จึงสลบจากแรงกระแทกอย่างแรงทำให้ฟกช้ำมีแผลที่ศีรษะด้านซ้าย เข่าขวา และมีเลือดออกจากหูด้านซ้าย

ไม่นานพระอาจารย์ชิตก็ฟื้นจากสลบ ท่านประคองสติให้อยู่กับตัว แล้วพาร่างกายอันจักต้องตาย เพราะบอบช้ำทางสมองสุด ๆ ลุกเดิน เดินไปนั่งที่ริมถนนหันหน้าไปทางทิศใต้..

ท่านนั่งมองไปตามแนวถนน ท่านนั่งมองอยู่นาน

อนิจจา! ภาพที่พระอาจารย์ชิตนั่งหันหน้าไปทางทิศใต้ เป็นภาพเดียวกันกับที่พระอาจารย์เฉลิมฝันเห็นชายนิรนามตายเมื่อคืนนี้

อะไรจะช่างบังเอิญเหมือนกันขนาดนั้น!

ขณะนั้นฝนโปรยปรายลงมาตลอด ท่านนั่งตากฝนเปียกแฉะ จีวรและสบงก็เปื้อนเลือดเพราะมีบาดแผล ประคองสติรอรถพยาบาล เมื่อน้ำฝนไหลบ่าอาบกายและแก้ม ท่านก็เอามือปาดออก ๆ มองภาพด้วยตาธรรมดาเหมือนไม่มีอะไร

แต่ไม่มีใครรู้หรอกว่าข้างในธาตุขันธ์ของท่านจะปั่นป่วนรวนเรเจ็บปวดมากเพียงไร.. ที่ท่านยืนนั่งอยู่อย่างนั้นได้เพราะท่านมีกรรมฐาน ท่านฮึดสู้สู้สุดตัวเผื่อรอด.. ท่านผ่านการเฉียดตายมาหลายครั้ง ย่อมรู้วิธีประคองกายประคองจิตดี

ขณะที่ท่านนั่งอยู่ได้อาเจียนมีเลือดออกทางปาก มีเลือดไหลซิบ ๆ ออกทางหู มองดูตามสภาพเหมือนอาการไม่สาหัส ไม่น่าจะตาย เพราะท่านเคลื่อนไหวไปมาเหมือนคนปกติ แต่เนื่องจากสมองถูกกระทบกระเทือนจึงไม่สามารถพูดกับพระอาจารย์เฉลิมได้เท่าไรนัก ส่วนทางจิตท่านทำสมาธิต่อสู้พิจารณาทุกขเวทนาอย่างเข้มข้น..กรรมฐานใหญ่คือความตายกำลังปรากฏคืบคลานมาให้ท่านได้ลิ้มลองรส... รสชาติแห่งความตาย

รอรถพยาบาลอยู่นานประมาณ ๒๐ นาที ก็ไม่มีทีท่าว่าจะมา ทางตำรวจจึงนิมนต์ทั้งสององค์ขึ้นรถปิกอัพ

เนื่องจากอุบัติเหตุจึงทำให้ร่างทั้งสององค์เปียกปอนและเปื้อนเลือด ด้วยความเกรงใจเจ้าของรถ ท่านจึงขึ้นนั่งท้ายรถปิกอัพ ซึ่งไม่มีหลังคาที่พอจะบังฝนให้เลย โดยพระอาจารย์ชิตก้าวขึ้นอย่างคล่องตัวไม่ต้องเปิดฝาท้าย ส่วนพระอาจารย์เฉลิมขึ้นไม่ได้ เพราะปวดร้าวแขนข้างซ้ายที่หัก อีกทั้งย่ามสองใบก็คล้องไว้ที่คอ ทุลักทุเลน่าดูจึงต้องให้เขาเปิดฝาท้ายก่อน

พระอาจารย์ชิตเมื่อขึ้นไปนั่งอยู่บนรถแล้วท่านมองซ้ายขวาเห็นมีขวดน้ำตั้งอยู่ข้าง ๆ จึงเอาน้ำนั้นมาล้างหน้าล้างตาให้สะอาด ท่านทำอย่างคนปกติ.. แต่ท่านก็อาเจียนออกมาเป็นลิ่มเลือด

พระอาจารย์เฉลิมมองดูไม่คิดว่า พระที่เป็นเพื่อนรักจะตายในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า แต่ก็เอะใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นว่า เหมือนในความฝันทุกอย่าง หรือคงถึงคราวแล้วหนอ ที่เพื่อนยากของเราจะต้องจากลาไปไกล

ถึงแม้จะได้รับทุกขเวทนาจากแขนข้างซ้ายซึ่งกระดูกหักใช้การไม่ได้

๑ พระอาจารย์สุธรรม สุธมฺโม ๒ พระอาจารย์บุญทัน ๓ พระอาจารย์เฉลิม
พิจารณาศพเพื่อนร่วมรุ่นสมัยอยู่บ้านตาด

แต่ด้วยความรักและห่วงใยพระอาจารย์ชิตมาก ท่านจึงพยายามใช้แขนขวาที่เหลืออยู่คอยโอบประคองเพื่อนรักไว้ตลอด ท่ามกลางสายฝนที่โปรยปรายลงมาอย่างเป็นระยะ ๆ อย่างไม่ปราณี ร่างของท่านทั้งสองจึงเปียกชุ่มหนาวสะท้าน

..เมื่อไปถึงโรงพยาบาล นอนบนเตียงพยาบาล พระอาจารย์เฉลิมมองเห็นพระอาจารย์ชิต นอนอีกเตียง พยายามเอามือเคาะเบา ๆ ที่ศีรษะด้านซ้ายบ่งบอกว่าท่านมีทุกขเวทนาตรงนั้น

หลังจากพยาบาลปิดม่านกั้น ต่างก็มองไม่เห็นกัน.. ภาพนั้นเป็นภาพสุดท้ายแห่งการแลชายตามองหา.. เพื่อนรัก..

ทราบว่า เขานำพระอาจารย์ชิตไปยังโรงพยาบาลประจำจังหวัดชุมพร ซึ่งมีระยะทางไกลร้อยกว่ากิโลเมตร ใช้เวลา ๓ - ๔ ชั่วโมง พอถึงหมอบอกว่าอาการสาหัส...ไม่รับ และเครื่องมือไม่มี

จากนั้นจึงนำพระอาจารย์ชิต กลับมายังโรงพยาบาลเดิม คือโรงพยาบาลบางสะพาน คิดดูซิว่า ร่างกายพระอาจารย์ชิตจะบอบช้ำสักเพียงไหน

ระหว่างนั้นในขณะเดียวกันเวลา ๓ ทุ่มเศษ พระอาจารย์เฉลิมได้ติดต่อมายังพระอาจารย์สมภพ(ท่านปิ๋ว)วัดป่าบ้านตาดเพื่อกราบเรียนเรื่องพระอาจารย์ชิตให้หลวงตาทราบ และให้หลวงตาช่วยแผ่เมตตา

คนเราเมื่อถึงคราวตายจริง ๆ แล้วยังไงก็คงต้องตาย มิอาจอุทธรณ์ต่อความตายอันเป็นเจ้านายใหญ่แห่งชีวิตได้ พระอาจารย์สมภพไปรอหลวงตาที่กุฏิตั้งแต่ ๓ ทุ่มเศษก็ไม่พบท่าน ทราบว่าท่านเดินตรวจบริเวณวัด

ยังไม่ทันได้กราบเรียนองค์หลวงตาเสียงโทรศัพท์พระอาจารย์เฉลิมก็ดังขึ้นว่า "พระอาจารย์ชิตมรณะภาพแล้ว ที่โรงพยาบาลบางสะพาน เวลา ๓ ทุ่มครึ่ง"

ในที่สุดท่านก็จากโลกนี้ไปโดยมิได้ปริปากบอกถึงความเจ็บปวดแม้แต่น้อย แสดงถึงความเป็นคนอึด อดทน ความมีสติปัญญาตามปฏิปทาของพระธุดงค์กรรมฐานโดยแท้จริง สมนามนักรบของพระพุทธเจ้า

(บน) คณะสงฆ์ร่วมไว้อาลัยพระอาจารย์ชิต (ล่าง) พระอาจารย์ทองเป็นประธานในการรดน้ำศพ

๓ ทุ่ม ๕๐ นาที หลวงตาก็เดินทางกลับมากุฏิ พระอาจารย์สมภพกราบเรียนเรื่องพระอาจารย์ชิตมรณภาพ

หลวงตาพูดขึ้นว่า..

“ท่านชิตตายหรือ? ท่านชิตยังไม่น่าตาย ให้จัดการศพกันนะ”

น้ำเสียงอันนุ่มนวลแฝงไปด้วยความเมตตาห่วงใย... ออกจากน้ำจิตอันบริสุทธิ์ ท่านเป็นผู้นำครอบครัวใหญ่.. ครอบครัวพระกรรมฐาน.. ครอบครัวที่ดำรงอยู่ด้วยพระธรรมวินัย

ท่านเป็นพระมหาเถระผู้เฒ่าที่หอบกายสังขารไปเผาศพลูกศิษย์มามากต่อมากแล้ว

หลังจากนั้นประมาณครึ่งชั่วโมง น้ำใจและจริยาของพ่อแม่ครูอาจารย์ที่เป็นห่วงศพลูกศิษย์.. ก็หลั่งรินหลากล้นออกมาเป็นระยะ ๆ

ท่านเดินจากกุฏิของท่านมาที่กุฏิพระอาจารย์สมภพ ในระหว่างทางพระพบเห็นท่านก่อน จึงรีบไปเรียนพระอาจารย์สมภพให้มาพบท่าน

ท่านถามขึ้นทันทีว่า *“..ท่านชิตตายยังไง?”*

พระอาจารย์สมภพได้กราบเรียนเรื่องทั้งหมดให้ท่านทราบ

ท่านบอกว่า... *“เรื่องศพให้ปรึกษาหารือกัน ให้ปรึกษาท่านสุดใจว่าจะทำยังไง? เราเห็นว่าเอาไปน้ำหนาวมันไกลไป เอาศพไปน้ำหนาวเราไม่เห็นด้วย..”*

ในคืนนั้นพระอาจารย์สมภพนำเรื่องไปปรึกษาพระอาจารย์สุดใจ สรุปเห็นว่า *“เอาไว้สวนแสงธรรมเหมาะสมที่สุด”*

แล้วจึงนำเรื่องนี้ไปกราบเรียนพ่อแม่ครูอาจารย์ ท่านบอกว่า *“ให้เผาแบบกรรมฐานจะเป็นวัดหลวงปู่เจี๊ยะ หรือวัดอโศการามก็ได้”*

พระอาจารย์สมภพกราบเรียนว่า *“ปรึกษากันว่า วัดหลวงปู่เจี๊ยะใกล้กว่าเพราะพระอาจารย์ชิตเคยอยู่จำพรรษา”*

“เออ..นั่นแหละเหมาะแล้ว” หลวงตาตอบด้วยความเมตตายิ่ง

คณะสงฆ์และญาติโยม ร่วมไว้อาลัยศพท่านพระอาจารย์ชิต

การจำพรรษา ของพระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๑ จำพรรษาที่วัดสนามพราหมณ์ อำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๒-๒๕๒๘ จำพรรษาที่วัดป่าบ้านตาด ตำบลบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี

ปีพุทธศักราช ๒๕๒๙ ท่านไปจำพรรษาร่วมกับพระอาจารย์เด่น นนฺทิโย ที่ถ้ำพระวิหาร ตำบลมหาวัน อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๐ จำพรรษาที่ถ้ำพระวอ(ถ้ำอินทนิล) อำเภอแม่สอด จังหวัดตาก

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๑ จำพรรษาที่ตำบลป่าไม้ลาย อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ในพรรษานี้โยมพ่อของท่านป่วยหนักและได้เสียชีวิตลง ที่ป่าไม้ลายนี้ไข้มาลาเรียชุกชุม ท่านเป็นไข้มาลาเรียอย่างหนักแทบเอาชีวิตไม่รอด มีเด็กคนหนึ่งป่วยเป็นไข้มาลาเรีย ไม่มียารักษา ตายต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจึงชักชวนลูกศิษย์มาสร้างสถานีอนามัยจนสำเร็จ

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๒ จำพรรษากับหลวงปู่เจี๊ยะ จุนฺโท ที่วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๓ จำพรรษาอุ้มผาง จังหวัดตาก

(บน) พระอาจารย์ฟัก สนฺติธมฺโม รดน้ำศพ (ล่าง) พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสฺสโก รดน้ำศพ

พระอาจารย์บุญช่วย ปุญฺญวนฺโต รดน้ำศพ

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๔ จำพรรษารูปเดียวที่หมู่บ้านกะเหรี่ยง บ้านปอผาโด้ อำเภออุ้มผาง จังหวัดตาก

ปีพุทธศักราช ๒๕๓๕ – มรณภาพ จำพรรษาที่วัดป่าดงคล้อ ตำบลวังกวาง อำเภอน้ำหนาว จังหวัดตากฯ

มรณภาพจากอุบัติเหตุ รถตกถนนชนต้นไม้ในวันที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐ เวลา ๒๑.๓๐ น. ที่โรงพยาบาลบางสะพาน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

สิริอายุ ๕๔ ปี ๗ เดือน ๓ วัน พรรษา ๒๙ ฯ

ม.ร.ว. ทองศิริ ทองแถม เป็นผู้ดูแลในการจัดงานศพที่สวนแสงธรรม

ประมวลภาพเหตุการณ์ในวันที่ ๑๙ - ๒๐ มิถุนายน ๒๕๕๐

พิธีบรรจุศพเข้าสู่โลงเย็น วันที่ ๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๐

๒๐ ปิดฉากชีวิต พระอาจารย์ชิต จิตจิตฺโต

"เรื่องความตายเป็นเรื่องธรรมดา" พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้และความจริงก็เป็นอย่างนั้น

ความตายเป็นหลักธรรมที่จัดอยู่ในหมวดกรรมฐาน ๔๐ ห้อง พระอาจารย์ชิตท่านได้เรียนและพิจารณามาเป็นอย่างดีแล้ว"

ในวันรดน้ำศพของพระอาจารย์ชิตวันที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๐ ณ สวนแสงธรรม พุทธมณฑลสาย ๓ มีครูบาอาจารย์กรรมฐานมามาก เชิญศพเข้าสู่โลงแล้ว มีการสวดมาติกาบังสุกุล เสียงสวดกุสลา ธัมมา

มีหลายท่านอดน้ำตานองหน้าไม่ได้

แต่สำหรับพระอาจารย์ชิตแล้ว เสียงนี้คงไพเราะเพราะพริ้งไม่เบา เป็นบทธรรมกล่อมใจสำหรับผู้พิจารณาธรรม

ตอนมีชีวิตอยู่ท่านเทศน์สอนลูกศิษย์ของท่านเสมอว่า

"นั่งดูสิ่งที่เห็น ๆ รอบข้างเรา เรื่องที่เราไปไขว่คว้า เราจะอยู่กับของเหล่านี้จะสักกี่วัน ให้นึกถึงความตายทุกขณะ ไม่ประมาท เราไม่ไปยึด ให้ย้อนมาดูจิตของเรา"

"รักษาจิต ให้จิตอิสระ ตายจิตก็อิสระ ไม่ผูกพันกับพี่น้องลูกหลาน

สัตว์บุคคล ไม่ต้องข้องแวะ อาลัยอาวรณ์ แม้ร่างกายก็ไม่อาลัยเสียดาย ตาย ไปโลกนี้ก็สบาย ไปโลกหน้าก็สบาย"

เมื่อพูดถึงพระอาจารย์ชิตแล้วรอยทางแห่งธรรมและรอยอดีตย้อนมาปัจจุบันเราจะเห็นเหตุการณ์ การต่อสู้ที่เข้มข้น! การทำงานที่เข้มแข็งร่วมทำกันมา! ทำให้มองเห็นภาพรวมหลาย ๆ อย่าง

บ่งบอกถึงความที่ท่านเป็นผู้มีจิตใจอันเด็ดเดี่ยว กล้าหาญ

จงรักภักดีต่อองค์หลวงตาที่ท่านรักเคารพยิ่งว่ามากมายเพียงไร...

ใครที่ร่วมทำงานกันอยู่ย่อมรู้ดีเป็นที่ประจักษ์..ว่า..

..ท่านเป็นผู้สมชื่อสมนามที่ผ่านมือองค์พระหลวงตาอบรมสั่งสอนมา

งานศพของท่านมีครูบาอาจารย์จากที่ต่าง ๆ ทยอยมาร่วมไว้อาลัยผลัดเปลี่ยนเวรกันอยู่เป็นหลักที่สวนแสงธรรม

ในตอนเย็นมีการทำวัตรสวดมนต์ร่วมกัน หลังจากนั้นมีการแสดงธรรมพูดถึงเรื่องการพิจารณาถึงความตายโดยเอาพระอาจารย์ชิตเป็นเหตุ

ครูบาอาจารย์เพื่อนสหธรรมิกส่วนหนึ่งไปร่วมกันสร้างเมรุชั่วคราวและจัดเตรียมสถานที่ ที่วัดป่าภูริทัตตปฏิปทาราม จังหวัดปทุมธานี

งานทุกอย่างมีองค์พ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็นองค์ประธานรับทราบความเป็นไปโดยตลอด นับว่าพระอาจารย์ชิตได้รับเกียรติอย่างยิ่ง

พระอาจารย์ชิตเอง เมื่อทราบความเป็นไปในงานศพของท่านทั้งหมด

ท่านคงภาคภูมิใจกระหยิ่มอยู่มิใช่น้อย ที่งานศพของท่านถูกจัดอย่าง **สมศักดิ์ศรีศิษย์กรรมฐานใต้ร่มบารมีธรรมพ่อแม่ครูอาจารย์หลวงตามหาบัว ญาณสมฺปนฺโน**

ท่านได้ท่องเที่ยวธุดงค์กรรมฐาน ได้ช่วยงานพระอรหันต์ ได้ฟังธรรมชั้นเลิศ ได้อยู่ในเพศอันประเสริฐ ได้อาศัยอยู่ในป่าเยี่ยงสาวกสัมมาสัมพุทธะ

นับว่า "ประสบความน่าพึงใจในพระพุทธศาสนาแล้ว"

ท่านได้ประสบชีวิตอันมีค่า แต่อดีตกรรมที่ท่านทำมา ตัดรอนให้ท่านตายเร็วไปหน่อย..

..น่าเสียดาย..น่าอาลัย.. ..แต่ไม่น่าเสียใจ

ในชีวิตท่านที่ได้ทำความดีไว้พอตัว...

...พอสมควรแก่เพศสมณศากยบุตรพุทธชิโนรส

..ผู้เป็นบุตร..เป็นโอรส..เป็นทายาทของพระพุทธเจ้า

บัดนี้..ม่านแห่งชีวิตของพระอาจารย์ชิตได้ปิดฉากลงแล้ว..ละครชีวิตจบแล้ว

แต่ม่านแห่งดวงใจถูกเปิดออกไปแล้ว..ด้วยใจสัมผัสอภิณหปัจเวกขณธรรม

ความเกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดา..

ได้เปิดใจออกไปจากร่างกายอันไม่มีสาระแก่นสารอะไรแล้ว

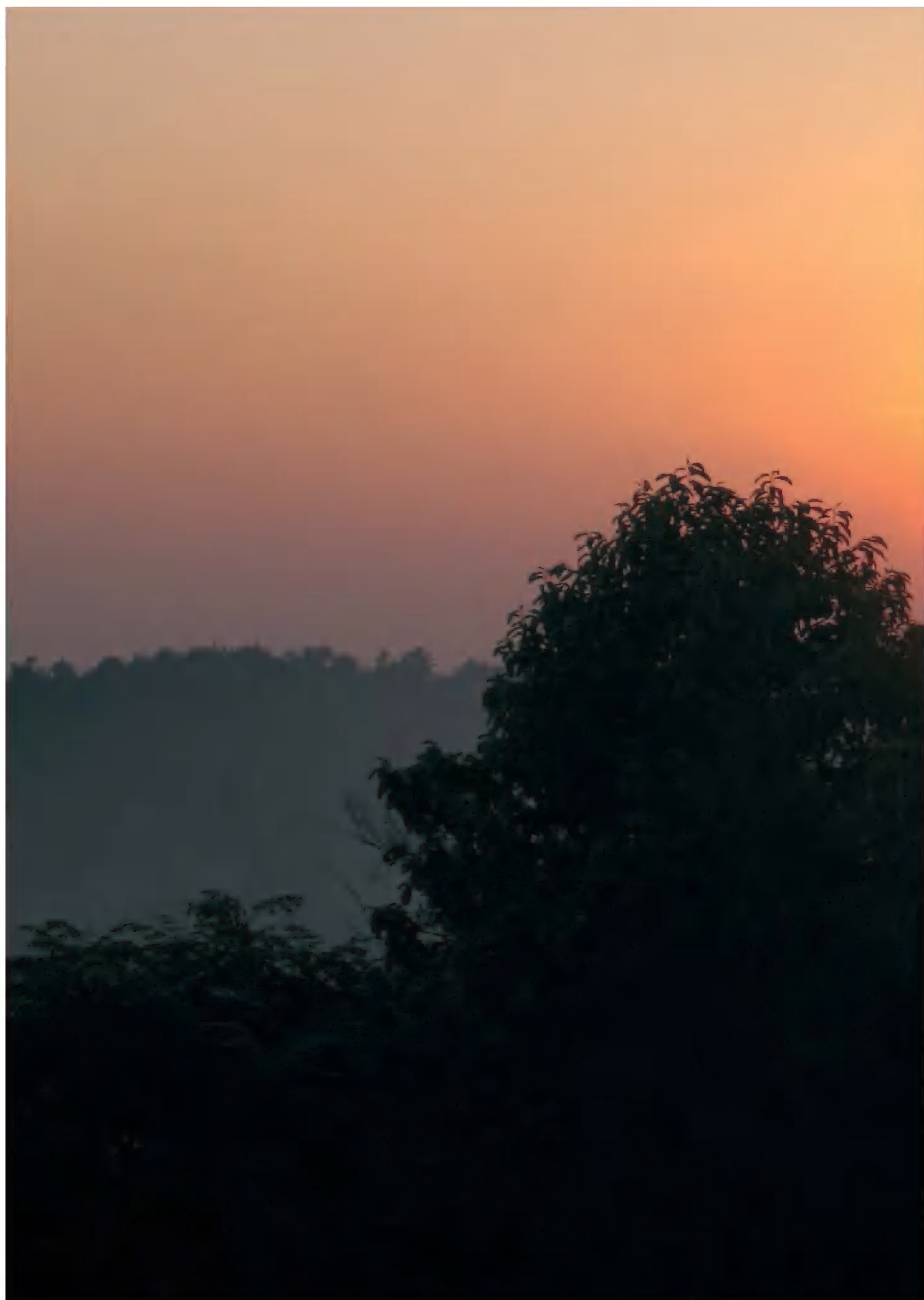
รอยทางแห่งธรรม ท่านได้ทิ้งไว้เป็นคติแก่หมู่เพื่อนและลูกศิษย์ ให้ได้ศึกษาเป็นประโยชน์กับผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่

ชีวิตที่ต้องต่อสู้อยู่บนโลกใบนี้..ที่มีวันคับแคบลงเรื่อย ๆ

สู้ต่อไป...ทำหัวใจให้แกร่ง

จนกว่าจะถึงคราวที่พวกเราจะต้องจากลาไปบ้าง

เอวัง ฯ

ยสฺส รตฺยา วิวสาเน   อายุ อปฺปตรํ สิยา

วันคืนเคลื่อนคล้อยไป

อายุสัตว์น้อยใหญ่เหลือน้อยเข้าไปทุกที

(พุทธพจน์)

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์

พระญาณวิศิษฐ์ (พระอาจารย์ทอง) พระอาจารย์ฟัก สนฺติธมฺโม
พระอาจารย์อินทร์ถวาย สนฺตุสฺสโก พระอาจารย์สุธรรม สุธมฺโม
พระอาจารย์เฉลิม ธมฺมธโร พระอาจารย์สมภพ อภิวณฺโณ

กราบขอบพระคุณ

พระอาจารย์ณรงค์ อาจาโร พระอาจารย์บุญทัน จิตสีโล
พระอาจารย์บุญช่วย ปุญฺญวนฺโต พระอาจารย์จีรวัฒน์ อตฺตรกฺโข
พระอาจารย์บุญมี ธมฺมรโต พระอาจารย์จำรัส จนฺทโชโต
พระอาจารย์พิมพา จาคจิตฺโต พระอาจารย์วิทยา กิจฺจวิชฺโช
พระอาจารย์สุลาน ปภสฺสโร พระอาจารย์เขียว จิตสิทฺธิ
พระอาจารย์สุภชัย สุทฺธิโก พระอาจารย์โกศีล ปญฺญาธโร

คณะทำงาน

พระมหาธีรนาถ อคฺคธีโร
พินิจ วุฒิพันธ์ ศรีประภา(แจ๋น) คล่องคำนวณการ
พิพัฒน์-ถาวร ปัญจนันท เบญจมาศ เพ็ชรพลาย

ขอบคุณ

ม.ร.ว.ทองศิริ ทองแถม คุณไขแสง กิตติวัชรชัย
คุณประภาพรรณ โรจน์สัญชัยกุล พญ.กานต์ชนก พานิช
คุณปาริชาติ เทียนตระกูล คุณอิทธิพล จันทร
คุณจุฑารส พระประสิทธิ์ คุณสมศักดิ์ สมณบุตร

รวบรวมข้อมูลบางส่วน

พระหลวงตา พลโท ดร.สมศักดิ์ ธมฺมสตฺติโก
คุณสุทธิศักดิ์ พงษ์รอด คุณประคอง จรัญวรรณ

พิมพ์ที่

บริษัท ศิลป์สยามบรรจุภัณฑ์และการพิมพ์ จำกัด

จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ดูข้อมูลหนังสือได้ที่ www.pupasoong.com

"

พิจารณา... กายของเรา
อันไหนเป็นของเรา
มันแปรสภาพเห็นไหม
รู้ว่าอะไร
มีเกิดแล้วผ่านไป ๆ
สุดท้ายผ่านไปหมด
ถึงขั้นอวสาน
ล้มไปนอนทับกับแผ่นดิน
เขาเผาเป็นของเก่า ดิน น้ำ ลม ไฟ
พิจารณาให้เห็น
พิจารณากายว่า
เป็นของไม่เที่ยง ให้สลดสังเวช
เกิดความรู้ว่า
กายไม่ใช่ของเรา

"

โอวาทพระอาจารย์ชิต ฐิตจิตฺโต

“

ตั้งแต่บวชนั้นเมื่อได้ไปอยู่กับหลวงตาฯ
เราต้องเปลี่ยนตัวเองทุกอย่าง
ล้างสมองใหม่ทั้งหมด
เนื่องจากวิธีคิด วิธีปฏิบัติ
แตกต่างจากที่เราได้พบเห็น
และปฏิบัติมาอย่างสิ้นเชิง

”

พระอาจารย์ชิต ชิตจิตฺโต